

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HAYALÎ

BİR

ARKADAŞIN

İTİRAFLARI

"Yalnızca
hissettiğin kadar
görünmezsin."

MICHELLE
CUEVAS'A

ANLATILDIĞI ŞEKLİYLE

JACQUES PAPIER'İN
ANILARI

"Bu hem eğlenceli hem felsefi nitelikteki ilginç kitap çocukları sevgi, hayat ve ölüm kavramları üzerine düşündürecek."

Booklist

"Çok güzel ve benzersiz bir hikâye."

School Library Journal

"Bu büyüleyici öyküyü okurken, olan biteni gözünüzde canlandırmak o kadar kolay ki kitap gelecekte bir Pixar filmi olarak sinemaya uyarlanabilir."

The Wall Street Journal

"Hayattaki amacını bulmaya ve kendini kabul etmeye dair, zekice yazılmış bir öykü."

Good Housekeeping

Pegasus Yayınları: 2405

Hayali Bir Arkadaşın İtirafları

Michelle Cuevas'a Anlatıldığı Şekliyle Jacques Papier'nin Anıları

Michelle Cuevas

Özgün Adı: Confessions of an Imaginary Friend

A Memoir by Jacques Papier as Told to Michelle Cuevas

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Aslı Onat

Düzeltili: Gökçe Güngör

Grafik Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2021

ISBN: 978-625-410-077-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2021

Copyright © Michelle Cuevas, 2015

**Bu eserin Türkçe yayın hakları Folio Literary Management, LLC ve
Aslı Karasu İl Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.**

**Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.**

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

MICHELLE CUEVAS

HAYALÎ BİR ARKADAŞIN İTİRAFLARI

MICHELLE CUEVAS'A ANLATILDIĞI
ŞEKLİYLE
Jacques Papier'nin Anıları

İngilizceden çeviren:
Didem Rauf

PEGASUS YAYINLARI

Carly'ye: Daha iyi bir arkadaş hayal edemezdim.

Birinci Bölüm

JACQUES PAPIER'DEN HERKES NEFRET EDİYOR

Evet, arkadaşlar, hayat hikâyemi yazıyorum ve ilk bölüme doğrudan şu ismi verdim:

JACQUES PAPIER'DEN *HERKES* NEFRET EDİYOR

Bence bu cümle yaşamımın ilk sekiz yılında çektiklerimi oldukça şiirsel bir biçimde ifade ediyor. Birazdan ikinci bölüme geçeceğim. O bölümde gerçeklerin aslında sosis köpeğim François'nın gövdesi gibi biraz çarpıtıldığını itiraf edeceğim. Çarpıttığım kısım *herkes* kelimesini kullanmam. Bu kelimenin dışında kalan üç kişi var:

Annem.

Babam.

İkiz kız kardeşim Fleur.

Dikkatli bir gözlemciysen sosis köpeğim François'yı listeye *dâhil etmediğimi* fark etmişsindir.

İkinci Bölüm

KÖTÜ SOSİS KÖPEK FRANÇOIS

Bir erkek çocuk ile köpeği, büyük ihtimalle ilk akla gelecek ayrılmaz ikililerdendir.

Fıstık ezmesi ile reçel gibi.

Sağ ayak ile sol ayak gibi.

Tuz ile karabiber gibi falan işte.

François ile benim ilişkimse daha çok ağza atılan bir yumruğun üzerine sürülmüş fıstık ezmesi, ayı kapanına sıkışmış bir sol ayak ya da kâğıt kesığının üzerine dökülmüş tuz gibiydi. Ne demek istediğimi anlamışsındır.

Doğruyu söylemek gerekirse bu sadece François'nın suçu değildi; hayat ona pek adil davranmamıştı. Öncelikle köpeklerden sorumlu kişinin François'nın bodur bacaklarını muz şeklindeki bedenine takarken pek kendinde olmadığını düşünüyordum. Belki her yürüyüşe çıktığımızda bizim vücudumuz da yeri süpürseydi biz de onun gibi kötü davranışlar sergilerdik.

Onu bir yavruyken eve getirdiğimiz gün François kardeşimi koklayıp gülümsemişti. Beni kokladığındaysa havlamaya başlamıştı ve sekiz yıldır ne zaman hain bur-nunun yakınlarında olsam havlamaya devam ediyordu.

Üçüncü Bölüm

PAPIER'NİN KUKLALARI

Papier'nin Fransızcada kâğıt anlamına geldiği doğru. Ama ailemin kâğıt üretimi ya da alım satımıyla bir ilgisi yoktu. Hayır, ailem hayal etme işindeydi.

Fleur babamıza, “Gerçekten bu kadar insanın kuklaya ihtiyacı var mı?” diye sordu. Dürüst olmak gerekirse ben de anne babamızın dükkânıyla ilgili hep aynı şeyi merak etmiştim.

Babamız, “Sevgili kızım,” diye cevap verdi. “Asıl, ‘Kimin kuklaya ihtiyacı yok ki?’ diye sormalıydın.”

Fleur, “Çiçekçilerin,” diye cevap verdi. “Müzisyenlerin. Aşçıların. Haber spikerlerinin...”

“Dur bakalım,” dedi babam. “Ben bir çiçekçiyim. Bitkilerle konuşmanın büyümelerine yardımcı olduğunu söylerler ve kuklamlarla konuştuğunda çiçeklerim coştukça coşuyor.” Babam kendi etrafında döndü. “Bak, şimdi de bir piyanistim, iki elimde de kukla var. Böylece iki

yerine dört kolum oldu. Bir aşçıyım ama fırın eldiveni değil de bir kukla kullanıyorum. Ah, bak, bir haber spikeriyim. Bir zamanlar haberleri yalnız sunuyordum ama şimdi yanımda hazırcevap biri var.”

Fleur, “Tamam, tamam,” dedi. “Konuşacak kimsesi olmayan insanların kuklaya ihtiyacı var. Neyse ki Jacques yanımda ve şimdi oyun oynamak için bahçeye çıkıyoruz.”

Gülümseyip babamıza el salladım ve Fleur’ün peşinden kapıdan çıktım. Soğuk bakışlı kuklaların önünden geçip bulutların arasından göz kırpan gün ışığına çıkarken, kapıda asılı duran zil çaldı.

Dördüncü Bölüm

HAYIR, GERÇEKTEN.
JACQUES PAPIER'DEN
HERKES NEFRET EDİYOR.

Okul. Bu zalim yeri kim akıl etmiş? Belki de sosis köpeklerin parçalarını bir araya getiren kişidir. Okul herkesin (cidden *herkesin*) benden nefret ettiği yerlerden biriydi. Dur, bu hafta yaşananlardan örnek vererek ne demeye çalıştığımı açıklayayım:

Pazartesi günü sınıf arkadaşlarımla beyzbol ve futbol kurallarının birleşimiyle ortaya çıkmış olan kickball adında bir oyun oynayacaktık. Kaptanlar kendi takımlarında oynayacak oyuncuları sırayla seçiyorlardı. Sıra bana geldiğinde doğrudan oyuna başladılar. Beni sona bıraktıkları falan yoktu; hiç seçilmemiştim.

Salı günü Idaho eyaletinin başkentini yalnızca ben biliyordum. Elimi kaldırıp açık denizdeki bir el kuklası

gibi salladım. Ama öğretmen, “Gerçekten mi? Kimse cevabı bilmiyor mu? *Hiç kimse mi?*” demekle yetindi.

Çarşamba günü öğle yemeğinde iri yarı bir çocuk az kalsın üzerime oturacaktı ve kaçınılmaz ölümünden kurtulmak için sandalyemden güçlükle kalktım.

Perşembe günü otobüs sırasındaydım ve ben binmeye fırsat bulamadan şoför kapıyı kapadı. Hem de yüzüme. “Ah, HAYDİ AMA!” diye bağırdım ama sözcüklerim egzoz dumanında kayboldu. Fleur şoförü durdurup indi ve eve benimle birlikte yürüdü.

Cuma sabahı ise annemle babama beni okula göndermemeleri için yalvardım. Hayır deme zahmetine bile girmediler. Konuşmayarak bana tavır koydular.

Beşinci Bölüm

HARİTAMIZ

Kendimi bildim bileli Fleur’le Haritamız’ı çiziyorduk. Çizmesi kolay yerler vardı: kurbağa göleti, en güzel ateş böceklerinin olduğu bahçe ve gövdesine isimlerimizin baş harflerini kazıdığımız ağaç.

Sonra Kukla Dükkânı Tepesi, François’nın Fiyortları ve Anne ile Baba Zirvesi gibi hayatımızın demirbaşları vardı.

Ve diğer yerler vardı.

En güzel yerler.

Bizden başkasının bulamayacağı yerler.

Okuldaki bir çocuk dişleriyle dalga geçtiğinde Fleur’ün gözyaşlarını döktüğü dere. Bir zaman kapsülünü gömdüğümüz yer ve bir başka zaman kapsülünü çıkardığımız yer. Ve o zaman kapsülünün en son gömülü olduğu (şimdilik) çok daha güzel yer. Her yaz çizimlerimizle katkıda bulunduğumuz kaldırım sanatı sergisi. Tırmanma rekoru

kırdıktan sonra üzerinden düştüğümü annemle babama söylemediğimiz ağaç. Flaminçilerin, büyükboynuzlu ayıların ve şekerpanzelerin gezinip otladığı yer. Meşe ağacındaki, Fleur'ün ağzıyla değil gözleriyle sergilediği gülümsemesini sakladığım budak deliği. Keşfedilmemiş, keşfedilmiş yerler ve sırlarla dolu derin kuyular vardı.

Evet, tüm en iyi arkadaşların olduğu gibi, bizim de sadece ikimize ait bir dünyamız vardı.

Altıncı Bölüm

MUHTEŞEM MAURICE

Bazı pazar günleri ailecek sadece baloncuk yapma ve eski taşlar gibi bebeklere göre şeylerin bulunduğu, mahalledeki çocuklara özel müzeye giderdik. Ama müzeyi gezmek için değil, pazar günleri bedava patlamış mısır alıp Muhteşem Maurice'in "sihrinin keyfini çıkarabildiğimiz" için gidiyorduk oraya.

Maurice yaşlıydı. Büyükbaba ya da büyük büyük-baba kadar yaşlı olmasa da *yaşlıydı*. Doğum günü pastasının üzerindeki mumların pastadan daha pahalıya patlayacağı kadar yaşlıydı. Siyah beyaz anılara sahip olacak kadar yaşlıydı.

Numaralarına gelince... Berbattılar. Bir keresinde bir gramofondan güvercin çıkarmıştı. Bir gramofondan! Bu adam en az bin yaşında olmalıydı. Ne zaman gösterisine gitsek Fleur komik yorumlarımı duyabilmek için kulağını bana vererek otururdu.

“Maurice o kadar yaşlı ki,” diye fısıldadım, “karne notları hiyeroglifle yazılmış olmalı.”

Fleur kıkırdamasını bastırabilmek için elleriyle ağzını kapadı.

“O kadar yaşlı ki,” diye devam ettim, “doğduğunda Lut Gölü’nde henüz tuz yokmuş.”

Ne yazık ki o pazar ikimiz de Muhteşem Maurice’in, gösterisiyle *dalga geçtiğimizi* gördüğünü fark etmemiştik.

Maurice elinde suratsız bir tavşanla önümüzde durup, “Küçük kız,” dedi, “kiminle fısıldaşıyorsun?”

“Kardeşimle,” dedi Fleur. “Adı Jacques.”

Maurice başını sallayarak, “Ah,” dedi. “Peki, *Jacques* seni bu kadar eğlendiren ne söyledi?”

Fleur’ün yüzü saçları gibi kıpkırmızı oldu ve utançla dudağını kemirmeye başladı.

“Şey,” dedi. “Sizin... yaşlı olduğunuzu düşünüyor. Ah ve bir de şarlatan. Jacques, yaptıklarınızın hiçbirinin gerçek olmadığını söyledi.”

Maurice, “Anladım,” dedi. “Dünya şüpheli insanlarla dolu.”

Maurice pelerinini abartılı bir şekilde savurmaya çalışırken belini incitti ve sahneye bastonuyla yürümek zorunda kaldı.

“Şüpheli insanlar sihrin aldatmaca olduğunu söylerler. Ve biliyor musun? Yanıldıklarını kanıtlamak için bir şey söylemene gerek yok. İhtiyacın olan tek şey bu.”

Yeğenin cebinden eski, bozuk bir pusula çıkardı. Onun kadar yaşlı görünüyordu ve iğne, sadece pusulayı taşıyan kişiyi gösteriyordu.

“Buraya gel, küçük kız. Benim asistanım olacaksın,” dedi.

Fleur yerinden kalktı ve ayağını sürüye sürüye Maurice’in yanına gitti. Biraz vicdan azabı duydum ve onu bir kutuya koyup kılıçlarla delik deşik etmeyeceğini umdum.

Maurice, “Bunu al,” deyip pusulayı Fleur’e verdi.

“Şimdi seni yok edeceğim,” dedi. İçerisine bir kişinin sığabileceği büyüklükte bir dolabın yanına gidip kapağını açtı ve Fleur’e içeri girmesini işaret etti. Fleur ondan isteneni yaptı ve Maurice kapağı kapadı.

“Abrakadabra!” diye bağırdı. Kendime engel olamayıp gözlerimi devirdim.

Ama sonra Maurice kapağı açtı ve bir de ne göreyim: Fleur yok olmuştu! İnsanlar heyecanla fısıldaşmaya başladı.

Maurice, “Şimdi Fleur,” diye seslendi. “Pusulanın üstüne üç kez vurursan, buraya dönebilirsin.”

Maurice kapağı kapayıp Fleur’ün pusulaya vurma-sını bekledi ve kapağı tekrar açtığında *PUF!* Fleur geri gelmişti.

Seyirci elbette çılgına döndü ve yaşlı Maurice reverans yapıp (ya da yapmayıp; kamburu çıkmış olduğu için bunu anlamak güçtü) seyirciyi selamladı. Fleur pusulayı geri vermeye çalıştı ama Maurice başını iki yana sallayarak onu Fleur’ün avucuna koydu ve parmaklarını üzerine kapadı.

“Dünya büyük gizemlere ev sahipliği yapar,” dedi. “İmkânsız diye bir şey yoktur. Ve sen, Fleur, *gerçeği* sadece bakan gözün gördüğünü bilecek bir kızsın.”

Yedinci Bölüm

KÜÇÜK DİLİMİ YUTTUM

Ertesi gün sihirbazın verdiği pusulayı kurcalayıp sosis köpek François'yı yok etmeye çalışırken annemle babamın odalarına girdiklerini duydum. Evimizin duvarları kâğıt kadar ince olduğu için hayatımı değiştiren konuşmaya kulak misafiri oldum.

Annemin, “Sence *fazla hayal gücü* diye bir şey var mıdır?” diye sorduğunu duydum.

Babam, “Olabilir,” diye cevap verdi. “Belki de onu bu kadar kuklanın içinde yetiştirmemeliydik. Bu patlak gözler ve oynayan ağızlar kafasını karıştırmış olabilir.”

Annemin iç çektiğini duydum. “Bu kadar zaman onun oyununa katılmamalıydık. Ranza olayı tamam da masaya bir tabak daha koymak, ona da diş fırçası ve okul kitapları almak biraz fazla kaçtı sanırım. Fleur büyüdükçe hayalî arkadaşından kurtulur sanmıştım.”

Şaşırmıştım.

Şoka girmiştım.

Küçük dilimi yutmuştum.

Kardeşimin, benden sakladığı bir hayalî arkadaşı vardı.

Sekizinci Bölüm

BİLİNER GERÇEK

Ah, Fleur!

Biz ikimiz ranzamızı, banyoyu, dondurmalı muzlu tatlımızı, kısacası her şeyi paylaşırdık. Şimdi hepsini saymaya gerek yok ama bir keresinde, sıkı durun, bir sakızı bile paylaşmıştık. O sakız çiğniyordu ve başka sakız yoktu. Fleur kendininkini adaletin terazisinin dengesini sağlamak için ikiye bölüvermişti. Mide bulandırıcı olabilir ya da sevgi gösterisi. Ya da yapış yapış bir sevgi gösterisi.

Peki, hayalî arkadaş gibi hayati önem taşıyan bir sır da nereden çıkmıştı?

Çok yakındık. Fleur aklımdan geçenleri okuyabilirdi, hatta daha ben düşünmeden ne düşüneceğimi bilirdi.

Annemiz, “Kahvaltıda ne yemek istersin?” diye sorsa Fleur, “Jacques, Mozart’ın Kırkıncı Senfonisi şeklinde bir pankek istiyor. Hem de sol minör!” diye cevap verirdi.

En tuhaf yanı neydi, biliyor musun? *Tam olarak* bunu isterdim.

Aslında herkes böyle tanınmak, görölmek ister. Saçın ya da kıyafetlerin görölmesinden değil, gerçek kişiliğin *görölmesinden* bahsediyorum. Hepimiz bizi tüm tuhaflıklarımızla tanıyıp yine de anlayabilen o insanı bulmak isteriz. Seni görebilen birini tanıyor musun? Dünyanın geri kalanının fark etmediği, en derinlerde gömülü duygularını gerçekten görebilen birini?

Umarım tanıyorsundur.

Ben tanıyordum.

Fleur hep yanımdaydı.

Dokuzuncu Bölüm

KOMİĞİN K'Sİ

Ertesi gün biraz daha umutlu uyandım. Öfkemle kafa karışıklığımın yerini bir plan almıştı. *Bunu iki kişilik bir oyuna çevirecektim.*

Soru-cevap oyunu ya da Pişti'den bahsetmiyorum, gerçi ikisinde de kimse elime su dökemezdi. Fleur'ün oynadığı hayalî arkadaş oyununa dâhil olacak ve *ben* de hayalî bir arkadaş edinecektim.

Dürüst olmak gerekirse bu konuda pek bilgim yoktu. Entelektüel bir yapım olduğu için daha çok başkanların üç boyutlu biyografi kitaplarını ya da parçacık fiziği boyama kitaplarını tercih ediyordum. Bu yüzden araştırma yapmak için kütüphaneye gittim.

Kütüphane görevlisine, “Affedersiniz,” dedim. “Hayalî arkadaşlarla ilgili herhangi bir kitabınız var mı?” *H* ya da *A* harfinde olabilir mi? Ya da komiğin K'sinde. Ne kadar haklıyım, değil mi?”

Görevliye beşlik çakmak için elimi kaldırdım ama o, kitapları dizmeye devam ederek beni görmezden geldi. Sebebini biliyordum.

“Bakın,” diye açıklamaya başladım. “Köpeğim François bir canavar. Kütüphaneden aldığım kitapları o yedi. Ayrıca kitapların gecikme ücretinin ondan alınması gerektiğine inanıyorum, benden değil.”

Görevli esneyip gözlüğünü düzeltti.

Kızgın bir şekilde, “Peki, öyle olsun,” dedim. “Kendim bulabilirim.”

Aradım taradım ve en sonunda tozlu bir rafta duran tekboynuzlarla ilgili bir kitap ile Kuzey Kutbu rehberinin arasında hayalî arkadaşlarla ilgili bir bilgiye ulaştım.

hayalî arkadaş

isim

zaman geçirmekten hoşlandığınız fakat gerçek olmayan kişi.

: birine yardımcı ya da destek olan hayal ürünü kişi.

Eş anlamlılar

hayal ürünü arkadaş, hayalî dost, uyduruk ahbap, uydurma kafadar, efsanevi kanka, hayalet yol arkadaşı,

numaradan arkadaş, gerçek dışı dost, kuramsal birader
[kullanımı İngiltere’de yaygındır], atmasyon silahşor.

Zıt anlamlılar

Var olan düşman, gerçek hasım.

Hayalî Arkadaşların Yaşam Alanı

Ağaçlarda bulunurlar. Bazen özellikle eski sessiz film sinemalarında, deniz kenarındaki hayvanat bahçelerinde, sihirli eşya dükkânlarında, şapka dükkânlarında, zaman yolculuğu dükkânlarında, şekilli budanmış ağaçların bulunduğu bahçelerde, kovboy çizmelerinde, kalelerin kulelerinde, kuyruklu yıldız müzelerinde, köpek barınaklarında, denizkızı barınaklarında, ejderha mağarasında, kütüphanelerdeki arkalarda kalan kitapların arasında, yaprak yığınlarında, pankek yığınlarında, kemanın içinde, bitkinin çiçeğinde ya da daktiloların yanında.

Ama en çok ağaçlarda.

Göç Yolları

Bazen hayalî arkadaşların onları gören biriyle karşılaşmadan önce epey dolanmaları, seyahat etmeleri, gezinmeleri gerekir. Ama karşılaştıklarında genelde uzun süre birlikte kalırlar.

Yeme Alışkanlıkları

Dondurmalı gazoz içer ve peynirli ay tostı yerler. Ama en sevdikleri yiyecek, toz gibi görünen yıldız kümecikleridir.

Hayalî Arkadaşların Vakit Geçirme Yolları

Hayalî arkadaşlar çömelip çimenlere bakarlar. Daha yakından bakarlar. Daha yakından. Daha da yakından. İşte. Anladınız mı? Bir şeyi didik didik incelerler. Genellikle çok erken ya da çok geç kalkıp postacı balinaları sürer; gizemli bir mırıltı diline sarılı halde uyanır; tüylerin hobileri hakkında yazar; bir bulut gibi şekil değiştirir; Ay ışığında ulur; karanlıkta radyoaktif ışık olur; harf şeklinde makarnayla yapılmış çorba okyanusunda cankurtaran salı olur; yüce gönüllü olur; başkalarını düşünür; gerçeküstü hikâyelere, karınca aslanına, zazingolara inanırlar. İnanırlar. Kendilerine inanırlar. Size inanırlar.

Onuncu Bölüm

BEN VE (YENİ) EN İYİ ARKADAŞIM

Şu hayalî arkadaşlarla ilgili kitap ne kadar da saçmaydı.

Ama en azından nasıl kendi hayalî arkadaşım *varmış gibi* yapacağım konusunda bana birkaç fikir vermişti.

Bu yüzden komik görünmemek için yeni “arkadaşım”la sadece Fleur’ün bizi görebileceği zamanlarda vakit geçiriyordum. Öncelikle bir atlama ipi alıp “arkadaşım” diğer ucunu tutuyormuş gibi hızla havada sallamaya başladım. İşe yaramadı. Sonra “arkadaşım” ve ben aynı bardaktan iki pipetle milkshake içtik. Gülüştük

de ama milkshake’in çoğunu içtiğimle

kaldım. Görünen oydu ki yeni en iyi

arkadaşım pek çikolata sevmiyordu.

Masa oyunları oynadık (hepsini

ben kazandım), tahterevalliye

bindik (pek dengeyi sağladığımız

söylenemez), frizbi bile oynadık

(gerçi atan hep ben oldum). Sanırım hayalî arkadaşlar sportif yetenekten yoksundu. Kütüphaneye gidip bunu bir kontrol etsem iyi olurdu.

Neyse ki sonunda Fleur'ün dikkatini çekmeyi başarınca bana ne haltlar karıştırdığımı sordu.

"Yeni hayalî arkadaşım la kaliteli zaman geçiriyorum. Yeni *en iyi* arkadaşım la," diye ekledim.

Fleur, "Anladım," dedi. "Peki, bu arkadaş nasıl biri?"

"Nasıl mı?" diye sordum yutkunarak.

Fleur, "Evet, bilirsin," dedi. "Nasıl görünüyor? Ne yapmaktan hoşlanıyor? En sevdiği renk, şarkı ne? Hobileri, dilekleri, hayalleri neler?"

"Ah, onu diyorsun. Şey, ee, arkadaşımın kızılımsı, kahverengimsi, hem koyu hem açık renk sayılabilecek saçları var. Bazen gömlek giyiyor. Çeşitli... yiyecekleri seviyor."

"Jacques, bu arkadaş sen mi uydurdun?" diye sordu.

"Hayır!" diye bağırdım. "O gerçek bir hayalî arkadaş. Şuralarda bir yerlerde bir fotoğrafı olacaktı. Gidip bulayım da sana arkadaşlığımızdan daha fazla bahsedeyim."

Koştura koştura Fleur'le birlikte kaldığımız odaya gidip kapıyı çarparak kapadım. Biraz zaman kazanmıştım. İşe koyulmak için çalışma masasına oturdum. Düşün-

meve çalıştım. Biraz daha kafa yordum; hayalî arkadaşım kimdi? Ama aklıma bir şey gelmiyordu. Hiçbir şey. Zihnim bomboştı. Bunun hiç tanışmadığım birini hatırlamaya çalışmakla aynı şey olduğunu fark ettim.

On Birinci Bölüm

OLASI EN İYİ ARKADAŞLAR LİSTESİ

O anda kafamda bir şimşek çaktı. Her şeyi ben uydurmuştum! O nedenle bu *hayalî* hayalî arkadaşla ilgili tüm detayları da uydurabilirdim. Dâhiceydi. Mükemmel bir plandı. Olası adayların bir listesini yapmaya başladım:

Hayalî arkadaşım kendi ofisini açmayı düşünen, başarılı bir vergi muhasebecisi.
(Üzgünüm, daha iyisini uydurabilirim.)

Arkadaşımanın çiçekten bir kalbi var. Arılar gün boyu başında vızıldar, güneş ışığında ya da yağmurda kalbine iyi geleceğini umarak ağzı açık yürür.

Hayalî arkadaşım bir dev. Diğer gezegenleri ve Dünya'yı parmağında döndürür. Bu

şekilde kendi eksenleri etrafında dönerler. Pek sık olmamasına rağmen Dünya'yı elinden düşürdüğünde İngiltere'deki porselen çay takımları ya da Afrika'daki leoparların benekleri yerküreden uzaya saçılır.

Hayali arkadaşımın babası denizde yaşayan kocaman bir balık, annesi de yeşil pulları olan bir denizkızı.

Hayali arkadaşım bir patates gibi görünüyor ve öyle davranıyor.

On İkinci Bölüm

MUHTEŞEM RİNGA DİNOZOR

Hayalî arkadaşım ile ilgili detayları kararlaştırdığımda Fleur'ün yanına gittim.

“Bak!”

Fazlasıyla gerçekçi çizimimi ona gösterdim.

“Karşınızda... Muhteşem Ringa Dinozor!”

Fleur, “Vay canına,” dedi. “Ne kadar harika.”

“Biliyorum,” dedim kendimle gurur duyarak.

Fleur duraksadı. “Peki... ne bu?”

“Muhteşem Ringa Dinozor tabii ki.”

“Onu anladım. Yarı dinozor,” dedi Fleur.

“Ve yarı balık,” diye sözünü tamamladım.

Fleur, “Neyle besleniyor?” diye sordu.

“Dondurmalı gazoz içip peynirli ay tostı yiyor ama en sevdiği yiyecek toz gibi görünen yıldız kümecikleri,” diye cevap verdim.

“Şey, babam bu akşam rulo köfte yiyeceğimizi söyledi,” dedi Fleur.

Arkamı dönüp aslında orada olmayan bir dinozorla derin bir sohbete dalmışım gibi fısıldamaya başladım.

En sonunda, “Neyse, rulo köfte de yiyebiliyormuş,” dedim.

Mutfağa gittiğimizde annemle babam yemek pişiriyorlardı. Masa her zamanki gibi dört kişilik hazırlanmıştı.

Fleur, “Masaya bir tabak daha koymamız gerek,” dedi.

“Kimin için?” diye sordu annem.

Fleur, “Jacques’ın yeni bir hayali arkadaşı var,” diye açıkladı. “Yarı dinozor yarı balık ama rulo köfteden tadacakmış.”

Annem, “Ne kadar hoş,” dedi. Ses tonundaki alaycılığı hissetmiştim.

Babam tavayı ocakta çevirmeyi bıraktı. Annem oturup gözlerini kapadı ve yine bir migren atağı geçiriyormuş gibi şakaklarını ovmaya başladı.

Annem, “Yani şimdi Jacques’ın da mı hayalî bir arkadaş var?” diye sordu. “Bunun biraz... fazla olduğunu düşünmüyor musun?”

Fleur birer tabak ve çatal alarak, “Pek değil,” dedi. “Siz her zaman hayal gücümüzü kısıtlamamız gerektiğini söylemiyor musunuz?”

O an annemiz, parmağını suçlayıcı bir şekilde babamıza doğru salladı. Böyle özlü sözleri her zaman babamız söylerdi.

Fleur’ün mantıklı açıklamasıyla köşeye sıkışan annemle babam masaya Fleur, devasa hayalî Ringa Dinozor ve tabii ki benimle oturmak zorunda kaldılar. İtiraf etmeliyim ki oldukça sıkıştık.

Yemekten sonra sinemaya gittik ve Fleur hayalî arkadaşım için de bir bilet almamız gerektiği konusunda ısrar etti. Tam o sırada babam filmi önceden izlemiş olduğunu fark etti. Bu yüzden film izlemekten vazgeçip çikolatalı dondurma sevdiği ortaya çıkan Ringa Dinozor dâhil hepimize külah dondurma aldık. Gecenin bir yarısı Fleur kâbus görünce de hep birlikte annemle babamın

yatağına sığındık. Ama Ringa Dinozor çok yer kapladığı için babamız yataktan düştü ve bağırmaya başladı.

“YETER ARTIK! Şurama kadar geldi! Bu çok... çok... aşırı *hayal gücü*!” diye haykırdı. Üzerinde ropdöşambırı ve havaya dikilmiş saçlarıyla tam bir çılgın gibi görünüyordu. “Çok katmanlı oldu artık. Hayalî arkadaşı olan bir kız neyse de *kendi hayalî arkadaşı olan* bir hayalî arkadaş çok, çok fazla. Hayalî matruşka bebekleri gibi! Bir resmin resmi gibi! Rüzgârdan ürperen rüzgâr ya da dalış yapan bir dalga gibi. Başka bir romanı anlatan bir roman okumak gibi. Ayaklarıyla ritim tutup, ‘Ah, bu şarkıyı çok severim!’ diyen müzik parçası gibi!”

Sanırım sonunda babamın sabrını taşırmıştık.

Ama aklımı bu konuya veremiyordum. Az önce söylediği şeye takılıp kalmıştım.

Kendi hayalî arkadaşı olan bir hayalî arkadaş.

Ne demek istediğine dair en ufak bir fikrim yoktu ama midemde bir kasılma hissetmeye başlamıştım.

On Üçüncü Bölüm

PATENCİ KOVBOY KIZ

Kutu meyve suyumun son damlalarını hüpletirken güneş batıyordu. Meyve suyunu bitirince, kutusunu düzleştirip salıncağın arkasında duran diğerlerinin üzerine fırlattım.

Sallanmadan oturuyordum. Başım, gece boyunca ata binmiş bir kovboyunki gibi dertler ve şekerden çatlayacaktı neredeyse.

“Kaç tane içtin, ahbap?”

Başımı kaldırıncı karşımda kovboy kıyafetleri giymiş bir kız gördüm. Ayaklarında kovboy çizmesi yerine yanlarına mahmuz takılmış patenler vardı.

“Sana ne?”

“Boş mu?” diye sordu diğer salıncağı göstererek. “Neden böyle üzgün görüldüğünü anlatmak ister misin, kovboy?”

“Hayır,” dedim. “Kesinlikle kız kardeşimden söz etmek istemiyorum. Bana anlatmadığı bir hayalî ar-

kadaşı olduğundan bahsetmek istemiyorum. Biz burada konuşurken birlikte çay içiyor ya da arkadaşlık dövmesi yaptırıyor olabilecekleriniyse hiç konuşmayalım.”

Patenci Kovboy Kız, “Ah,” dedi. “Hayalî sorunlar en kötüsüdür.”

Başka bir meyve suyu kutusuna pipet takarken, “Tabii,” dedim. “Haydi durma, acımla alay et.”

“Alay ettiğim falan yok,” dedi kız. “Şuradaki kızı görüyor musun? Atlıkarıncadaki şu kovboy şapkalı olanı?”

O tarafa bakınca kızı gördüm. Atlıkarınca yavaşlarken dişlileri, son notalarını çalan bir müzik kutusu gibi şingırdadı.

“Şey, mesele şu ki... aslında, şunu bilmen gerekiyor ki...”

Ve o anda her şeyi değiştiren, kalbime bir ağaç gövdesiymiş gibi kazınan o cümleyi söyledi.

“Ben onun hayalî arkadaşım.”

On Dördüncü Bölüm

HAVLA, CIRLA, ÖT

Kovboy Kız'ın sözleri, biri ona çok yaklaştığında cırlamaya başlayan ateş böceklerinin sesi gibi kafamın içinde yankılanıyordu.

“Sen *hayalî* misin?” diye sordum.

“Evet, hem de nasıl.”

“Uyduruyorsun,” diye cevap verdim.

“İster inan ister inanma. Benim için fark etmez,” dedi kız.

Gözlerimi kıstım.

“Diyelim ki sana inandım. Hayalî bir patenci kovboy kızsın. Fakat çok önemli bir soru hâlâ cevaplanmamış şekilde duruyor: Neden *ben* seni görebiliyorum?”

Kız dalgın bir şekilde patenlerini salıncağın altında bir ileri bir geri kaydırdı. Ağaç yaprakları hareket ettikçe gölge ve ışık etrafımızda gidip geliyordu.

“Nasıl anlatsam ki?” dedi. “Köpeklerin havladığını duydun değil mi? Ateş böceklerinin cırladığını? Kuşların öttüğünü?”

“Elbette.”

“Ateş böceklerinin, köpeklerin ya da kuşların ne söylediklerini anlayamıyoruz, değil mi? Ama iki küçük kuş gün boyu birbirlerine öter ya da iki ateş böceği birbirlerinin cırlamalarını anlar. Peki, sence neden?”

“Çünkü aynılar,” diye cevap verdim.

“Aynılar! Kesinlikle!”

Patenci kıza bakıp başımı iki yana salladım.

“Ah, Tanrım,” diyerek iç çekti. “Gerçekten, hakikaten bilmiyorsun, öyle mi?”

“Neyi bilmiyorum?” diye sordum. “Senin bir deli olduğunu mu? Merak etme onu çoktan anladım.”

Kovboy Kız, “Sana birkaç soru soracağım,” dedi. “Okulda boş olan sıraya mı oturuyorsun? Arabalardan ve bisikletlerden kaçmak zorunda mı kalıyorsun? Kardeşin dışında kimse seninle konuştu mu? Bazen kendini şey... görünmezmiş gibi hissettiğin oluyor mu?”

“Herkes bazen öyle hisseder,” dedim. Sesim giderek alçalıyordu. “Haksız mıyım?”

Lafımı bitirir bitirmez salıncaktan kalkıp parktan hızla uzaklaştım.

On Beşinci Bölüm

HAVADA DANS EDEN TOZ TANECİKLERİ

Ertesi gün ranzamda surat asıp durdum. Odaya göz gezdirdim. Güneş doğuyor, ışık demeti içeriyi aydınlatıyordu. Havada dans eden toz taneleriyle dolu güneş ışıkları iki pencereyi sabit tutuyor gibiydi. Nedense aklıma evimizin bu şekilde ayakta kalıyor olabileceği geldi. Güneş ışığıyla ya da çivilerle değil de başka bir şeyle. Gözle görülemeyen fakat her şeyin temelini oluşturan bir şeyle.

Hava kararınca kadar orada öylece düşündüm. Lacivert gökyüzüne ve yıldızlara baktım. Fleur ranzanın alt tarafındaki yatağına gelinceye kadar kalkmadım.

“Fleur, sence yıldızlar neyden yapılmış?” diye sordum. Esneyerek, “Bilmem,” dedi.

Belki de biz yıldızlarla, yıldızlar da bizimle aynı şeyden yapılmıştı. Kayıp ve bir yerlere ait olmayan şeylerden.

Annemiz üzerimizi örtmeye geldi. Gece lambasını açıp ranzanın yanına sokuldu.

Fleur'ün saçlarını okşayarak, "İyi uykular, kovalasın seni tavşanlar," dedi.

"Jacques'a da iyi geceler dile."

"İyi geceler, Jacques. Tatlı rüyalar."

Fleur, "Tavşanları da söyle," diye itiraz etti.

"Ah, doğru ya," diyen annemiz gülümsedi. "Bana bakın tavşanlar, Jacques'ı da kovalamayı unutmayın."

Örtüyü Fleur'ün çenesine kadar çekip eğilerek alnına bir öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum, Fleur."

Fleur gözlerini kapadı. "Jacques'ı sevdiğini de söyle."

Annemiz "Seni seviyorum, Jacques," deyip ayağa kalktıktan sonra odadan çıktı ve arkasında, kapalı kapının etrafında parıldayan incecik bir ışık demeti bıraktı.

On Altıncı Bölüm

JACQUES PAPIER'DEN HERKES (HÂLÂ) NEFRET EDİYOR

Bir deney yapmaya karar vermiştim.

Pazartesi günü maç sırasında uzun otların kokusu ve sivrisineklerin arasında sahanın ortasında durup Ali Baba'nın Çiftliği'ni değişik hayvanlarla yüz yetmiş dört farklı şekilde söyledim. Hiç şaka yapmıyorum. Kimse fark etmedi. Sivrisinekler bile.

Salı günü coğrafya dersinde öğretmenin masasına çıkıp step dansı yaptım. Öğretmene fiyortları anlatmaya devam etti. Fiyortları!

Çarşamba günü yemekhanedeki öğrencilere bir tepsi dolusu karamelli pudingi yemek konusunda meydan okudum. "Hey!" diye bağırdım. "İddiaya girerim ki karamelli pudingin çoğunu yiyebilirim!" Meydan okumama kimse aldırmadı. Hükmen galip sayıldım.

Perşembe günü yemek odasının kapısında durup bizimkileri yemek yerken izledim. Babam sürpriz yapıp benim için masaya bir tabak kremalı tavuk yemeği koydu. Büyük ihtimalle Fleur'ü sevindirmek için, "Haydi, Jacques, yesene. En sevdiğin yemek," dedi.

Fleur, "Jacques *masada* değil ki," dedi.

Annemiz kıkırdayarak, "Tabii ki burada," dedi. "Her zamanki yerinde oturuyor, öyle değil mi?"

Böylelikle cuma günü Ali Baba yüzünden şişen boğazım, sinek ısırıklarım, karın ağrım ve fiyortlar hakkında gereksiz bir yığın bilgiyle kalakalmıştım. Merak ettiğim bir şey vardı: Kremalı tavuk seviyor muydum ki? Ha, seviyor muydum?

İşte o zaman normalde sakın, akli başında olan ve yardıma ihtiyaç duymayan ben, Jacques Papier gerçekten telaşa kapılmaya başladım.

EDİTÖRÜN NOTU:

Son yaşananlar ışığında bu bölümün adını değiştirmeye karar verdim. Anlayışınız için teşekkür ederim. İşte yeni isim:

~~On Altıncı Bölüm~~

~~JACQUES PAPIER'DEN HERKESE (HÂLÂ) NEFRET EDİYOR~~

On Altıncı Bölüm

BELKİ DE KİMSE JACQUES PAPIER'DEN NEFRET ETMİYOR
(ÇÜNKÜ BELKİ DE KİMSE ONUN VAR OLDUĞUNU BİLMİYOR)

On Yedinci Bölüm

DALGALAR ÜZERİME GELİYOR

Patenci Kovboy Kız, “Görüyorum ki geri gelmişsin,” dedi. Yine yanımdaki salıncağa oturdu.

“Seninle konuşmaya meraklı değilim. Sen olmasaydın,” diye açıklamaya başladım, “hiçbir şeyin farkına varmadan mutlu mesut yaşayacaktım. Şimdi her şeyi sorguluyorum. Ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yok! Hayatım bir sosis köpeğinkinden de perişan halde!”

Biraz acıklı konuştuğumun farkındaydım ama birini suçlamak iyi gelmişti.

Kovboy Kız, “Demek sonunda *ne* olduğunu çözdün,” dedi.

“Ama benim yatağım var,” diye itiraz ettim. “Masada sandalyem, arabada da koltuğum var.”

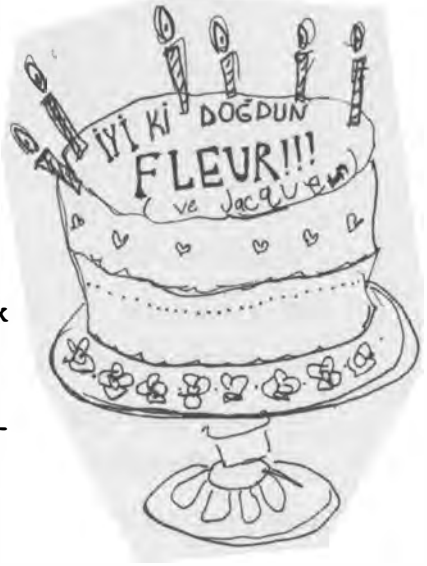
Kız başını sallamakla yetindi. Düşüncelerin çılgınlar gibi parıldayarak bir kavanozdan çıkan ateş böcekleri misali zihnimden dışarı akmasına izin verdi.

“Buzdolabında yaptığım resimler asılı. Gerçi resim yaparken Fleur bana hep yardım etti. Bir dakika! Evet. Her yıl doğum günümü kutlarsınız. Elbette ikiz olduğumuz için Fleur’ün de doğum günü ve her zaman aynı pastadaki mumları üfleriz...”

İşte o zaman başımı dizlerimin arasına sıkıştırdım. “Kalp krizi geçiriyorum!” dedim. Hırıltıyla nefes alıp verirken bağıryordum. “Hastaneyi ara! Polisi ara! Bana bir elektroşok cihazı bul!”

Kovboy Kız beni sakinleştirmek için, “Kendini bu kadar sıkma,” deyip sırtımı sıvazladı. “Derin nefes al. O kadar da kötü olmadığını biliyorsun.”

Kıpkırmızı olmuş yüzümü onunkine yaklaştırarak, “Kötü değil mi?” diye sordum. “Dün bir çocuk olduğumu düşünüyordum. Bugünse ne olduğumu öğrendim? Ölümsüz mü? Soyut mu? Görünmez mi?”

“Aslında hayalî ol ya da olma, yalnızca hissettiğin kadar görünmezsin.”

“Peki,” dedim alçak sesle. “Kendimi hava gibi hissediyorum. Rüzgâr gibi. Kumdan yapılmışım ve dalgalar üzerime üzerime geliyormuş gibi.”

On Sekizinci Bölüm

BEN, JACQUES PAPIER BU BÖLÜMDE
VAROLUŞSAL BİR KRİZİN
EŞİĞİNDEYİM

Moralim çok bozuktu.

Tamam, dürüst olmak gerekirse moralim bozuk demek az kalırdı. Perişan haldeydim, derbederdim, hatta mahvolmuştum. O kadar üzgündüm ki içim uzayın derinlikleri gibi kararmış, kamp ateşi gibi kor olmuş, zindandaki bir ejderhanın burnu gibi kömüre dönmüştü.

Yatağıma tırmanıp kıpırdamadan durdum. Duş almadım. Yemek yiyip bir şeyler içmeye ya da ailemin kâğıt katlama sanatı etkinliğine katılmaya tenezzül etmedim. Ne anlamı vardı ki? Hayalî insanlar yalnızca hayalî kuğular katlayabilirlerdi.

Fleur elbette endişelenmişti.

“Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil,” dedi.
“Benim için gerçeksın.”

“Peki, tamam,” dedim. “Ama ben neyim, Fleur? Dokunabildiğin ya da görebildiğin bir şey olmadığımı kesin.”

“Dokunamasak da göremesek de gerçek olan birçok şey var,” dedi Fleur. “Müzik, dileklerimiz ya da yer çekimi gibi. Elektrik, duygular ve sessizlik de öyle.”

“Ah!” dedim. “Ne kadar harika. Bak işte, şimdi her şey çözüldü. Yani sen çiçekler, Ay ve dinazorlarla bir tutulurken, ben yer çekimiyim, öyle mi? Muhteşem. Müt-hiş. Boşuna endişelenmişim.”

Fleur korktuğunda, kafası karıştığında ya da ağlamak üzere olduğunda yaptığı gibi alt dudakını ısırarak yüzüme baktı.

Usul usul, “Bugün seni neşelendirecek bir şeyler yapmalıyız,” dedi. “Ölmeden önce yapılacaklar listen üzerinde çalışabiliriz.”

Çalışma masasına gidip çekmeceyi açtı ve listemi çıkardı. “Mesela şu madde,” dedi kâğıdı işaret ederek. “François’nın yemek kabına usta bir ninja yengeç koyabiliriz.”

Cevap olarak inleyip örtüyü başıma çektim.

Listeyi okumaya devam ederek, “Ya da François uyurken, kulübesini ağaca çıkarıp uyandığında nasıl şaşkına döneceğini izleyebiliriz,” dedi. “Üçüncü madde de eğlenceli görünüyor: François’yı bebek kılığına sokup yetimhanenin kapısına bırakabiliriz. Gerçi o kadar uzun bebek kıyafetini nasıl bulacağımızdan pek emin değilim...”

“Fleur!” diye bağırdım. “Unut gitsin, tamam mı? Hiçbir şeyin faydası olmayacak. Sana kalbimin kırıldığını ve onarılamayacağını söyledim ama yapamam.”

“Nedenmiş o?” diye sordu Fleur.

“Çünkü hayalî şeylerin kalbi olup olmadığını bile bilmiyorum.”

On Dokuzuncu Bölüm

TENCERE TAVALAR VE APTAL HAYATLARIMIZ

Hayalî biri olarak bir kalbim varsa nasıl kırılmış olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Kar küresinde yavaş yavaş ilerleyen bir çatlak gibi mi yoksa patlak bir balon gibi mi görünüyordu? Bitiş çizgisindeki kurdelenin yarıştan bir gün sonraki haline mi yoksa artık zamanı gösteremeyen bir saatin kırık akrep ve yelkovanına mı benziyordu? Kopmuş bir banjo teli mi yoksa kilidin içinde kırılmış bir anahtar gibi miydi?

Düşüncelerimden uzaklaşmak için mutfakta Fleur ile bizimkileri gözetledim. Görünen oydu ki Fleur'ün de kendi dertleri vardı. Sesi, sanki bir akrobatmış da kelimeleri her an yere düşüp parçalanmalarından endişelenerek burnunda dengede tutmaya çalışıyormuş gibi tuhaf çıkıyordu.

“Jacques hayalîyse,” dedi, “ve bundan şimdiye kadar haberi olmadıysa belki *ben* de hayalîyimdir. Sen ve babam da hayalî olabilirsiniz. Tencereler ve tavalar, tavan, gökyüzü, hava, çimenler ya da tüm aptal hayatlarımız da!”

Fleur, sosis köpek François’yı işaret etti.

“Şu hayalî bir köpek mi?”

François’nın yanına emekleyip burnunu köpeğinkine dayadı.

“Gerçek misin?” diye bağırdı. “*Gerçek misin?* Cevap ver bana!”

Fleur aklını kaçırmış gibiydi. Hem de boş yere. Yani akli başında biri, bir sosis köpek gibi sevimsiz bir şey hayal eder miydi?

Annemle babam o akşam neşelenelim diye bizi komik bir müzikale götürdüler. Egzotik hayvanların aptalca kan kan dansı yaptığı gösterinin tam ortasında Fleur kalkıp sahneye çıktı.

Annem şaşkınlıkla, “Şu bizim kızımız mı?” dedi. “Ne işi var orada?”

“Nereden bilebilirim ki?” diye fısıldadı babam.

Fleur bacaklarını iki yana açıp kollarını göğsünde kavuşturmuş, sahnenin ortasına bir ağaç gibi kök sal-

mişti. Neyse ki su aygırı, maymun ve timsah kılığına girmiş profesyonel oyuncular gösterinin devam etmesi gerektiğini biliyorlardı. Bu yüzden Fleur'ü görmezden gelip onun etrafında dans ettiler.

Fleur eve dönerken arabada, "Gördünüz mü? Ben de hayalîyim. Sahneye çıkmama rağmen kimse beni fark etmedi," dedi.

Annemiz baş ağrısını dindirmek için iki hap içti. "Yeter artık, Fleur," diye tersledi onu.

Fleur de öyle düşünüyordu. Ama ertesi gün babamız polisin araması üzerine işten erken çıkmak zorunda kaldı. Ben sürüngenlerin kafesinde renk değiştirerek gizlenen bukalemunları izlerken, Fleur, hayvanat bahçesinin karşı tarafındaki, gorillerin bulunduğu kısma girmişti.

Anne babamız hayvanat bahçesindeki yetkililerin ofisine vardıklarında telaşla, "Yaralanmış mı?" diye sordular. Fleur bir battaniyeye sarınmış halde orada oturmuş, sıcak çikolata içiyordu.

"Yaralanmak mı?" diye bağırdı Fleur. "Goril beni fark etmedi bile! Çünkü kesin görünmezim." Ayağını yere vura vura ofisten çıkıp arabaya yöneldi.

Yetkili başını iki yana sallayıp annemle babama imzalamaları için bazı kâğıtlar uzatırken, “Şanslı çocuk,” dedi. “Kör ve sağır olan Penelope’nin kafesine girmiş.”

Yirminci Bölüm

DENİZKIZI İLE AT

“Bu kuklaların evde ne işi var?” diye sordu Fleur. “Dük-kânda olmaları gerekmiyor mu?”

Eli kolu bebekler ve iplerle dolu olan babamız, “Şey, ebeveynlik rehberinde oyuncakların sohbet etmek için faydalı olabileceği yazıyor,” dedi.

“Hangi konuda sohbet etmek için?”

“Ah, her konuda. Okul, hobiler, senin ve sevdiklerinin hayalî olabileceğine dair takıntılı ve yersiz korkular. Böyle konular işte.”

Annemiz gözlerini devirdi. Bu kesinlikle babamızın fikriydi. Bir at kuklasını eline geçirip Fleur’e, denizkızı kıyafetleri giydirilmiş bir kukla uzattı.

En iyi at sesiyle, “Merhaba,” dedi. “Nasılsın? Bugün kendini nasıl hissediyorsun?”

Fleur denizkızı kuklasını gönülsüzce eline geçirdi.

“İyiyim. Bugün gemi enkazında yüzerken çaydanlıkta yaşayan bir balıkla tanıştım. Denizyıldızıyla bir dilek diledim. Mürekkep balığının mürekkebiyle bir mektup yazdım.”

Babamız, “Ah, hayır,” dedi. Tekrar baba sesiyle konuşmaya başlamıştı. “Denizkızı *taklidi* yapmayacaksın. Sen sensin, Fleur. Kukla sadece... eee... bir dakika.”

Babamız at kuklasını çıkarıp ebeveynlik rehberini söylene söylene ve uçları kıvrılmış sayfalara göz atarak karıştırmaya başladı.

“Ah, haydi ama,” dedi annemiz.

Diz çöküp Fleur’ün gözlerine baktı. “Tatlım, bir psikiyatristten randevu aldık. Muayene etme, iğne vurma falan olmayacak. Sadece konuşacaksınız. Biz de yanında olacağız.”

Fleur biraz düşündü.

“Jacques da gelebilir mi?”

Annem dişlerini sıkarak konuştu. “Elbette. Eminim terapist onunla tanıştığına memnun olacaktır.”

Fleur, “O da hayalî arkadaşını getirebilir mi?” diye sordu. “Muhteşem Ringa Dinozor’u.”

Annemiz gözlerini kapadı. “Elbette. Tabii ki. Neden olmasın? Ben biraz uzanacağım.”

“Harika,” dedi Fleur. “Ama söylemedi demeyin, tam bir vakit kaybı olacak. Yani hayalî *olduğuma* dair son derece ikna edici kanıtlarım var. Mesela...”

Fleur denizkızı kuklasının takılı olduğu eliyle bir kızartma tavaşı aldı.

“İddiaya girerim ki denizkızı bu kızartma tavaşıyla başıma vursa,” diye devam etti, “hissetmem bile. Hazır mısınız?”

Babamız ebeveynlik rehberine dalmıştı ve annemizin gözleri kapalıydı.

“Bir,” dedi Fleur. “İki... Üç...”

Yirmi Birinci Bölüm

BAY ZAVALLI

İşte böylece kendimizi acil serviste bulduk ve ertesi gün ailecek psikiyatristin muayenehanesine gittik.

Doktor St phane bir  ocuk psikiyatristiydi ve görünen oydu ki hayali arkadaşı olan çocuklar konusunda uzmanlaşmıştı. Diplomasına bakmayı aklımın bir köşesine yazdım. Fakat buna fırsatım olmadı       Fleur' n sırası gelince doktor bekleme odasında kalmamı istedi.

  eri girdiklerinde gözlüklü ve kolları   p gibi olan süper kahraman kılıklı bir  ocuk, gözlerini bana dikti.

  lk seferiniz mi?  diye sordu. Kahramanın şapkasına can simidi gibi sarılmış, gergin görünen bir ufaklığın yanında oturuyordu.   Ben orta karar, süper kahraman olacak kadar süper olmayan kahraman Bay Zavallı. Sadık dostum Arnold'ın hayalî arkadaşıyım. 

Bay Zavallı yanındaki çocuğu işaret etti.   ocuk karşılık olarak anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Bay Zavallı, “Arnold, demin yanında duran kızın neden buraya geldiğini merak ediyor,” diye sordu.

“Aslında,” dedim, “o benim kız kardeşim. Kendisinin de hayali olduğunu düşündüğü için geldik.” Bir an durup hemen, “Ayrıca bir müzikalin ortasında sahneye çıktığı, bir goril kafesine girdiği ve bir kızartma tavaasını başına vurduğu için,” diye ekledim.

Bay Zavallı bilmiş bilmiş, “Anladım,” dedi. “Biz de Arnold yeterince cesur olmadığını düşünüp benimle birlikte garaj çatısından uçmaya kalkışınca gelmeye başladık. Muhteşem Dr. Stéphane’in de dediği gibi: ‘Bazen hayali sorunlarla baş etmek gerçek olanlarla uğraşmaktan daha zordur.’”

Bekleme odasındaki hayali arkadaşlara göz attım. Patenci Kovboy Kız dışında ilk kez başka ha-

vali arkadaşlar görüyordum.

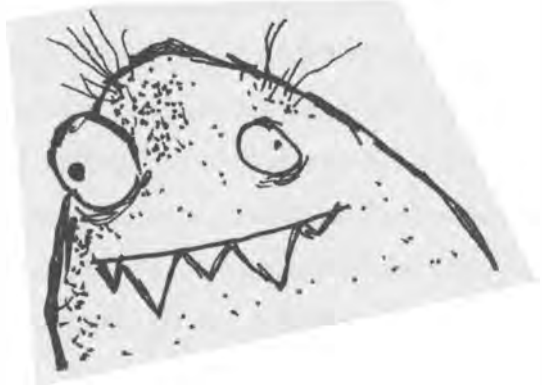

Küçük bir kızla dergi okuyan, kocaman, tüylü bir yaratık; köşede bir çocukla birlikte karate hareketleri çalışan bir ninja ve bir kırmızı çorap şeklinde

-en azından ben öyle olduğunu düşünüyordum- hayali bir arkadaş vardı.

Kırmızı çorap, üstü başı kirli bir çocuk ve onun aşırı derli toplu, endişeli anne babasıyla, herkesten uzakta oturuyordu. Yaşlı kedi ve gulyabani ayağı ya da sümüklü böcek sümüğü ve balık nefesi gibi koktuğunu fark ettiğim çoraba doğru eğilerek, "Pişşt," dedim. "Sen hayali bir çorap mısın?"

Gözlerini devirerek, "Hayır, ufaklık," dedi. "Köfte ekmeğim."

“Neden psikiyatriste geldin?”

Kokuşmuş çorap şaşırmış gibiydi. “Gerçekten hikâyemi dinlemek mi istiyorsun?”

“Evet,” dedim. “Tabii ki.”

Böylece kokuşmuş çorap keskin kokulu koltuğundan kısa fakat acıklı hikâyesini anlatmaya başladı.

Yirmi İkinci Bölüm

KOKUŞMUŞ ÇORABIN KISA FAKAT ACIKLI HİKÂYESİ

Çorap göğsünü kabartarak, “Ben, dünyanın en dağınık çocuğunun hayalî arkadaşıyım,” dedi. “Ve o ne yazık ki dünyanın en derli toplu anne babasının çocuğu.

“Böyle bir şey görölmemiştir. Annesi toz topaklarını süpürmekle kalmaz. Onları *avlar*, hatta *öldürür*. Babasına ne demeli? Sadece ailece giydiklerine uygun renkteki yemeklerin yenmesine izin verir. Pazartesi yeşil, çarşamba kırmızı. Ve en kötüsü pazarları soluk kahverengi. Yalnızca marş dinleyebiliyoruz. Disko müzikleri ya da bateri sololarının olduğu şarkıları dinlemek yasak. Arkadaşım sürekli ortalığı dağıtıyor ve azar işitiyor. Bazen sırf bu yüzden bu kadar iyi anlaştığımızı düşünüyorum.

“Tanıştığımızda,” diye anlatmaya devam etti, “durarak bilmezdik. İğrenç, pis kokulu, çöp dolu, daha önce

görmediğin türden pisliklere imza atardık. Yemek masasının altını, temiz çamaşırları, hatta annesinin cüzdanını bile kirletirdik. Sürekli, 'Ne kokuyor böyle?' diye bağıırıp dururlardı: 'Balina geğırtisi ve bıyığa yapışmış kırıntı gibi kokuyor. Kötü rüya ve bozuk süt gibi. Tıpkı... *kirli çorap* gibi kokuyor!' Arkadaşımla birlikte gülmekten karnımıza ağ-

rılar girerdi. Görünmez olabilirdim ama yaptığımız pislikler kesinlikle fark ediliyordu.

"Fakat sonunda yaptığımız kokulu saçmalıklar aramıza girdi. Tertipli anne babası böyle pis kokan bir evde yaşayamayacaklarına karar verdiler. Bavullarını toplayıp oğullarını da yanlarına alarak uzaklaştılar. O kadar hızlı gittiler ki yetişemedim. Kapısında içeri girmenin tehlikeli olduğu yazılı bir tabela asılı, leş kokulu evde kalakalmıştım. Arkadaşım da dünyanın en iyi cilalanmış arabasının camından üzgün üzgün el salladı.

“Gittiğimi düşünen anne babası çok mutluydu. Yeni evde yere bal döküp yalayabilirdin; o kadar temizdi. Ama bir gün evlerine gitmeyi başardım. Aylar sürdü ama yolculuk yüzünden her zamankinden de pis kokulu bir şekilde *geri döndüm*. İşte böylece kendimizi hep birlikte burada, psikiyatristte bulduk: bir çocuk, hayalî çorabı ve akli başından gitmiş temizlik takıntılı anne babası.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

BİR DAVET

Dergi almak için kitaplığa gittiğimde, kapıdan Fleur'ün terapi seansına kulak misafiri olabildiğimi fark ettim. Dinlememde bir sakınca var mıydı? Evet. Hem etik değildi hem de özel hayata müdahaleye giriyordu. Birinin günlüğünü okumak, kirli çamaşırlarını karıştırmak ya da çöplerini yemekle (bu, François'nın sürekli aştığı bir sınırdı) eş değerdii. Ama yine de kulağımı kapıya dayayıp dinlemeli miydim?

Tabii ki öyle yaptım.

“Fleur, neden Jacques'tan bahsetmiyorsun?” ‘Sözde’ profesyonel Dr. Stéphane'in sesiydi bu.

“Nereden başlayayım? Her çeşit ejderhayı çizebilir. Dakikada yaklaşık on iki kelime yazabilir. Tüm başkanların evcil hayvanlarının isimlerini bilir. Onu hiç hıçkırık tutmadı. Bana çimenliğe uzanıp burnumu otlara sokarak etrafa göz atmayı öğretti. Böyle yapınca tuhaf

böceklerle ve kokularla dolu başka bir gezegeni seyrediyormuşsunuz gibi oluyor.” Fleur bir an sustu. “Ayrıca benim dışımda arkadaşı yok. Bu, onun için zor olmalı.”

“Bu yüzden mi sen de hayalî olmak istedin?” diye sordu doktor. “Jacques kendini yalnız hissetmesin diye?”

Kulağımı kapıdan çektim. Bu sorunun cevabını bildiğimden emindim.

Bay Zavallı, “Şişt, yeni çocuk. Toplantımıza katılmalısın,” dedi.

“Ne toplantısıymış bu?” diye sordum.

“İsimsiz Hayalîler Toplantısı,” diye cevap verdi.

“İsimsiz Hayalîler mi? Tuhaf bir ad olmamış mı?”

Kokuşmuş Çorap, “Bir destek grubu,” diye açıkladı. “Sorunları olan hayalî arkadaşlar için. Bazen kendin gibilerle olmak iyi hissetmeni sağlayabiliyor.”

Benim gibi gerçek anlamda görünmeyen ya da duyulmayan birileriyle daha önce bir arada olmamıştım. Belki beni anlayabilirlerdi. Kurumuş yapraklar bile kışın karın altında birbirlerine sokulurlardı. Karanlıklar bile güneş çıkınca köşelerde ya da çekmece arkalarında toplanırlardı.

“Gelirim,” dedim. “Nerede buluşacağız?”

Yirmi Dördüncü Bölüm

İSİMSİZ HAYALÎLER TOPLANTISI

*“Hayali ol ya da olma, yalnızca hissettiğin
kadar görünmezsın.”*

Parkın arka tarafındaki pembe oyun evinde diğer grup üyeleriyle el ele oturmuş, İsimsiz Hayalîlerin mantrasını tekrar ediyordum.

Kokuşmuş Çorap, “Kim başlamak ister?” diye sordu.
Dev gibi bir hayalî, elini ağır ağır kaldırdı.

“Merhaba. Benim adım Ortaya Karışık. İki yıldır hayaliyim.”

Grup üyeleri bir ağızdan, “Merhaba, Ortaya Karışık,” dediler.

Ortaya Karışık ismine yakışır biçimde düğmeler, eski ayakkabılar, bir uçurtma, muz kabuğu ve diğer bir sürü şeyden oluşuyordu.

“Hayalî olduğumu geçen sene fark ettim,” diye devam etti. “Evdeki kediyi tıraş etmekle suçlanıyordum. En

iyi arkadaşımın beni suçlamasını umursamadım çünkü beni cezalandıramıyorlardı. Ama anne babası o kadar sinirlendi ki hayalî şeyler kedileri tıraş edemeyeceği için Bay Gıcık'ı tüysüz bırakanın ben olamayacağımı söylediler.”

Kokuşmuş Çorap, “Nasıl hissettin peki?” diye sordu.

Ortaya Karışık, “Kötü,” dedi. “Ve üzgün. Kaderimin kontrolünü yitirdim sanki. Kedilerin tüylerini tıraş etmek *istediğimden* değil tabii. Ama yine de seçme şansımın olmasını isterdim, bilirsiniz.”

Herkes anlayışla başını salladı. Toplantıda başka hayalîler de vardı: bir su aygırının kafasına sahip olan şişman, turuncu bir kuş ve arkasında küçük kanatları bulunan tüylü, mor bir yaratık. Ayrıca köşede saklanan karanlık bir figür, Bay Zavallı ve şaşkınlık vericidir ki Patenci Kovboy Kız da oradaydı.

Kovboy Kız gülümseyerek, “Tekrar bir araya geldik, ortak,” dedi. “Bakıyorum da elektroşok cihazına ihtiyaç duymadan gerçekleri kabullenmişsin.”

Kovboy Kız gruba doğru döndü.

“Ben Patenci Kovboy Kız ve kendimi bildim bileli hayaliyim. Sanırım son zamanlarda şeyi... sonumu düşünüp duruyorum.”

Fısıldaşmalar başladı.

“Arkadaşım büyüyor,” diye devam etti Kovboy Kız. “Birlikte dünyayı patenlerimizle dolaşıyormuş gibi yaptık. Çok da başarılıydık. Sarı çiçek tarlalarının arasında kayarken durmadan çiçek toplardık. Volkanlara tırmanıp okyanuslara iner, burada derin vadiler boyunca dolanıp su yosunu ormanlarından geçerek bir balinanın sırtında yüzeye çıkardık. Ama sonra işler değişti. Fazla kaymaz olduk, hatta artık kaymayı hepten bıraktık. Dün annesi bağışlamak için eski oyuncaklarını toplarken, ‘Tatlım, bu patenlere ihtiyacın var mı? Çok paslanmışlar,’ diye sordu. Küçük dostum da ‘Hayır, yok. Artık genç kız oldum,’ dedi. Patenleri verdi! Ve böylece dünya seyahatimiz de *puff!* diye bitiverdi.”

Yirmi Beşinci Bölüm

AY IŞIĞI

Kokuşmuş Çorap, “Bazılarınızın dikkatini çekmiştir,” dedi, “yeni bir üyemiz var. Adı Jacques Papier. Jacques, bize neden burada olduğunu anlatmak ister misin?”

“Şey,” dedim. “Aslında burada değilim. İşte bu yüzden... buradayım.”

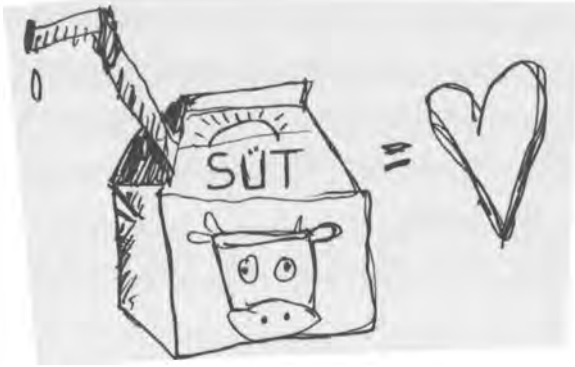
“Vay,” dedi Ortaya Karışık. “Çok derin bir konuşmaydı.”

“Aslında sanırım olayımın ne olduğunu merak ediyorum,” diye anlatmaya başladım. “Yani, sekiz yıldır gerçek olduğumu düşünerek yaşadım. Sonra öyle olmadığımı öğrendim. Bu konu hakkında epey düşündüm ve başkasının hayalî kardeşi olmak istemediğime karar verdim. Sanırım gerçek olmak istiyorum.”

Ortaya Karışık uzanıp elime hafifçe vurdu.

“‘Gerçek’ olmaman, *gerçek* olmadığın anlamına gelmez.” Bir kalbi olsaydı, onun göğsünde duracağı yeri işaret etti. Gerçi şu an orada bir süt kutusu vardı.

“Sanırım dünya ve ay gibi,” diye açıkladım. “Ay ışığı bir göz yanılgısı. Aslında güneşin ışığını bir ayna gibi yansıtıyor. Biz de ay gibiyiz, bizi hayal eden kişi olmadan tamamen karanlığız. İstedığınız bu mu? Çünkü benim değil. Ben daha fazlasını istiyorum. Özgür olmak istiyorum.”

Yirmi Altıncı Bölüm

ÖD KOPARAN

Toplantıdan sonra bir başıma oturmuş bayat kurabiye yiyip üzüm suyu içerken, az önce duyduklarımı, daha doğrusu söylediklerimi sindirmeye çalışıyordum. Düşüncelere o kadar dalmıştım ki koyu renkli bir bulutun başımın üzerine gelip beni karanlığa boğduğunu fark edememiştim.

Paslanmış bir bisikletten geliyormuş gibi çıkan bir ses, “Merhaba,” dedi.

Başımı kaldırıp baktım. Kurabiyemi yutmaya çalıştım ama boğazım o kadar kurumuştı ki beceremeyip öksürmeye başladım. Kırıntılar önümde duran karanlık figürün üzerine saçıldı. Hiç tiksınmeden üzerini silkeledi.

“Ben Öd Koparan,” dedi. Paslanmış bisiklet gibi çıkan sesinden farklı bir konuşma tarzı olduğunu fark ettim.

Öd Koparan’ı tarif etmek güçtü. Doğru kelimeleri bulamayacağımdan değil, sadece bir şeyden ibaret ol-

madığından. Vücudu dumandan oluşuyormuş gibi bir görünüyor bir kayboluyordu. Bir an çürümüş yaban elması gibi yumruları varken şekil değiştirip kulağından örümcekler çıkarıyordu. Burnundaki kıllarda sümüklü böcekler, bakteriler ve salyangozlar yaşarmış gibi görünürken tekrar şekil değiştiriyor; kocaman gözleri, karga gagasına benzeyen dişleri ve fırtına bulutu gibi sakalı olan birine dönüşüyordu.

“Nesin sen?” diye sordum. “Gerçekten bir hayali arkadaş mısın?” Birinin onu hayal etmiş olabileceğine inanmak güçtü. Bu yaratıkla kıyaslandığında kötü köpek François ancak bir kâse soğuk çorba kadar tehditkâr görünüyordu.

Öd Koparan bana rahatsızlık verecek kadar yaklaşıp, “Ah, beni tanıyorsun,” dedi. “Ben Dolaptaki Canavar’ım. Bazıları Yatağın Altındaki Yaratık der. Bazen de Gece Karanlığındaki Ses olurum. Kötü herif değilim aslında. Sadece böyle hayal edildim.”

“Herif mi dedin?”

Biraz gergin bir şekilde, “Neden sordun? Yanlış mı söyledim?” diye karşılık verdi.

Ses tonu birden değişmişti.

“Bilerek mi sokak ağzı kul-
lanmaya çalışıyorsun?” diye
sordum.

“Olabilir,” dedi Öd Kopa-
ran. “Daha korkutucu olacağını
düşündüm.”

“Sanırım biraz korkutucu,”
dedim. “Bu kadar zorlama olunca
daha fazlasını duymaktan korkmadan
edemiyorsun.”

Bir süre sessizce birbirimize baktık.

“Ah, saate bak kaç olmuş,” dedim. “Tanıştığımıza
sevindim ama gitmeliyim. Kekimi fırına atmıştım, çı-
karsam iyi...”

Öd Koparan dumanlı ayağını önüme koyup beni
durdurdu.

“Toplantıda bu grubun tatlı, naif üyelerinin sana
sunamayacakları bir şey arıyor gibiydin,” dedi.

“Sen sunabilir misin?” diye sordum.

“Evet,” dedi. Burnuma dokunarak ürpermeme sebep
oldu. “Nasıl özgür olunacağını biliyorum. Nasıl gerçek
olunacağını. Sana söylerim ama tabii bir bedeli var.”

“Hiç param yok,” diye açıkladım. “Ya da aylığım veya işim...”

“Şuna ne dersin?” diye sordu cebimi işaret ederek.

Cebime uzanıp Muhteşem Maurice’in Fleur’e verdiği pusulayı çıkardım.

Zaten bozuk olduğu için işe yaramaz pusulayı ona verdim.

Haydi tuhaf şey, diye düşündüm. Bana korkudan kalp krizi geçirtmeden söyle artık.

Öd Koparan istediğimi yaptı. Eğilip kulağıma örümcek ağıyla kaplı sırlarını fısıldadı.

Yirmi Yedinci Bölüm

BENİM HARİTAM

O akşam Fleur sonunda beni bulduğunda yatak odamızda yere oturmuştum. Pastel boyalar, Jacques Papier dondurmasının üzerindeki aşırı büyük parçacıklar gibi kucağıma saçılmıştı.

“Ne çiziyorsun?” diye sordu.

Birlikte çizdiğimiz Haritamız yerde seriliydi. Üzerine, kıyının açıklarına bir ada eklemiştim. Ne küçük ne de büyüktü ve göz alıcı bir tarafı vardı.

“Kendime ait bir ada istediğime karar verdim. Benim Adam. Adam.”

Fleur, “Ama üzerinde bir şey yok,” dedi.

Bu konuda haklıydı.

“Şey, henüz orada ne olduğunu bilmiyorum,” diye açıkladım. “Birkaç belli belirsiz şey uydurabilirim ama tam olarak ne olduklarını henüz bilmiyorum. Adamın

en güzel özelliği de bu. Orada her şey mümkün. Ringa Dinozorlar olabilir. Yiyecek olarak da toz gibi görünen yıldız kümecikleri, dondurmalı gazoz ve rulo köfte.”

Fleur, “Oraya nasıl gideceksin? Adaya ulaşım zordur. Bir bota, uçağa ya da denizaltıya ihtiyacın var,” dedi.

“Bir yolu var,” dedim. “Öd Koparan bana nasıl özgür olacağımı söyledi.”

Fleur dudağını büktü. “Onun kim olduğunu bile bilmiyorum,” dedi. “Hem zaten özgür değil misin?”

Bu, üzerinde uzun süredir kafa yordüğüm felsefi bir soruydu.

“Şöyle düşün,” dedim. “Ben cinsem sen lambasın. Senin balinana yapışmış bir midyeyim, romanının bir karakteriyim, kendini ayına kaptırmış gelgitim. Senin kuklanım. Fleur’ün Hayal Dünyası Müzesi’ndeki eserlerden biriyim sadece.”

“Sana hiç bu gözle bakmamıştım,” dedi.

“Biliyorum. Çünkü sen dünyadaki en iyi kız kardeşsin. Ama ben en iyi erkek kardeş değilim. Sadece senin bir parçanım. Sinemada ya da markette insanlar görüyorum ve kendi hikâyelerini yaşadıklarını; hayallere, umutlara, korkulara, alerjilere ve tuhaf fobilere sahip olduklarını düşünüyorum. Bense hiçbirine sahip değilim.”

“Ah,” dedi Fleur. “Seni başka şekilde hayal etmemi mi istiyorsun?”

“Aslında,” dedim usulca, “Öd Koparan bana makası verdi ve senin, benim iplerimi kesmeni istiyorum. Beni özgür bırakmanı istiyorum.”

“Ama nasıl?” diye sordu.

İşte o zaman Öd Koparan’ın sırrını Fleur’le paylaştım.

Yirmi Sekizinci Bölüm

BEN, JACQUES PAPIER, ÖZGÜR OLUNCA NELER Mİ YAPACAKTIM?

Çok yakında bir korsan gibi denize açılacaktım. Gemim yelkenleri olan bir deniz kaplumbağası, mürettebatım da kılıç balıkları ile Atlantik kılıç balıkları olacaktı.

Ya da sirke katılıp her gün pamuk şeker yiyecek, aslanlara ateş çemberinden atlamayı öğretip sonra da kendim atlarken çillerimi yakarak daha koyu turuncu olmalarına yol açacaktım.

Yunanca ile Latince öğrenecek ve kendim de en az üç dil yaratacaktım.

Dünyayı dolaşacak ve içlerinde geceleri herkese yol gösterecek ışıklar yanan kardan kaleler inşa edecektim.

Çamur turtaları, karahindiba donutları ve yosunlarla süslenmiş pastalarıyla ün kazanmış bir pastacı olacaktım.

İnsanları görünmez olduklarında bile görecektim.

Dünyayı yürüyerek dolaşacaktım.

Saçım uzayacaktı.

Kuşların sakalıma yuva yapmalarına izin verecektim.

Yara izlerim olacaktı.

Gülünce gözlerimin kenarları kırışacaktı.

Doğum günlerimi kutlayacaktım.

Yaşlanacaktım.

Her mevsimin tadını çıkaracaktım.

Sonunda *gerçekten* yaşayacaktım.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

KAYIPLARA KARIŞMAK

Kovboy Kız'ı parkın yakınlarında uzun çoraplarıyla gördüm. Eğilip patenlerini eline aldı ve araba yarışına katılmış oyuncak arabalarımı gibi kaldırımında sürüp üzgün bir şekilde itti.

“Viiiiiuv...” dedi. Hiç keyif almadığı her halinden belliydi. “Göster kendini!”

“Selam. Arkadaşın nerede?” diye sordum.

Yüzü biraz kızardı ve omzunu silkerek, “Ah, dün akşam havalı arkadaşlarından birinin evinde pijama partisi yapıp doğruluk mu cesaret mi oynadılar. Ben burada kaldım. Büyütülecek bir şey değil,” dedi.

“Neyse,” dedim. “O zaman *benim* cephede olanları anlatayım. Son zamanlarda *Jacques Papier kimdir? Jacques Papier nedir? Jacques Papier ne istiyor? Jacques Papier'nin neye ihtiyacı var? Jacques Papier nasıl mutlu olur?* gibi sorular üzerine çok düşündüm.”

Kovboy Kız, “Vaay,” dedi.

“Evet, çok derin konular, öyle değil mi?”

“Aslında ben, ‘Vay, bu sorularda ne çok *Jacques Papier* var,’ diyecektim,” diye cevap verdi.

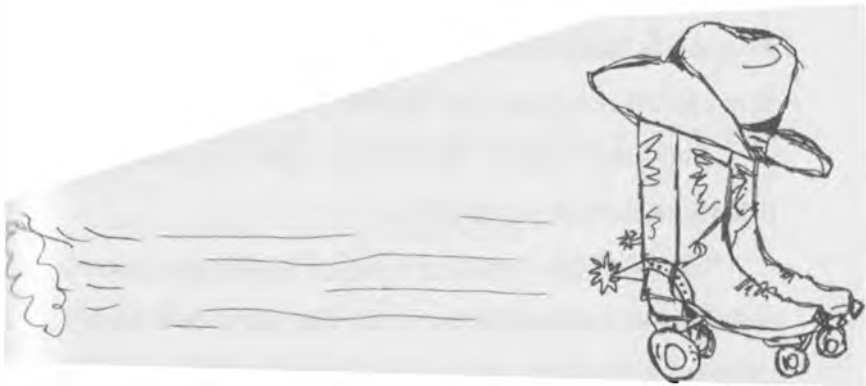
“Öyle,” dedim “ve bu soruların cevabını bulmak için gitmeye karar verdim.”

Kovboy Kız, “Bir dakika,” dedi. “Sen kayıplara karışmadan önce söylemek istediğim önemli bir şey var...”

Elimi ona doğru kaldırarak, “Sus!” dedim. “Burada kalmam için bir sebep göstermeni istemiyorum. Veda etmeye geldim, o kadar. Bir de teşekkür etmeye. Herkes ısrarla kaçınırken sen, gerçeği söyledin.”

“Bekle... bir dakika...” dedi Kovboy Kız.

Ama onu duymadım. Yuvarlanıp giden bir çalı topağı gibi çoktan uzaklaşmıştım.

Otuzuncu Bölüm

KÜÇÜK ŞEYLER

Öd Koparan'ın sırrı üzerine epey kafa patlattıktan sonra Fleur, veranda ışığının altında kitap okuduğum sırada yanıma geldi. Kararını vermek üzere olduğu yüzünden anlaşıyordu.

“Diyelim ki söylediğini yaptım,” dedi, “ne olacak? Ortadan mı kaybolacaksın? Değişecek misin yoksa daha mı kötüsü olacak?”

“Emin değilim,” dedim. Doğru söylüyordum. Özgür ve gerçek kelimelerini seviyordum ama neler yaşanacağını tam olarak anlamam için yeterli değillerdi.

“Belki de,” dedim, “tıpkı senin gibi her istediğimi dilediğim zaman yapabilirim.”

“Her istediğimi yapamıyorum ki,” dedi Fleur. “Mesela şimdi hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum ama değişti. Değişecek. Ya beni unutursan? Ya hiç geri gelmezsen?”

“Öyle bir şey olmayacak,” dedim. “Seni asla unutmayacağım ve geri geleceğim.”

Göğsünü işaret ettim.

“Burada ne olduğunu biliyor musun? Bir dal büyüklüğünde, gövdesine *J* ve *F* harfleri kazınmış bir ağaç.”

Fleur, “Ne demek istiyorsun? Bir hastalık mı yani?” diye sordu.

Güldüm. “Mecazi anlamda dedim. Kibrit çöpleri ve sicimden yapılmış bir ranza da var. Bit kadar bir François, tüm kuklalarımız, pankek kahvaltıları, saklanma yerlerimiz, sırlarımız ve horlama var.”

Fleur, “Ben horlamam,” dedi. Ama gülümsüyordu. Bebek evlerindeki eşyalar, fare kafesleri ya da kimse görmediğinde yapılan iyilikler gibi küçük şeyleri severdi. Ben de bu fikri sevmiştim ama gerçek olup olmadığından emin değildim. Öd Koparan neler olacağını söylememişti; sadece nasıl özgür olacağımı anlatmıştı. Ondan sonrası haritanın daha önce keşfetmediğim bir yerine açılan, kilitli bir kapı gibiydi.

Elini sıkıp gözlerimi kapayarak, “Hazırım,” dedim Fleur’e.

Hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

O da gözlerini kapadı.

Ve Fleur, tüm kalbiyle özgür olmamı dileyerek küçük bir iyilik yaptı.

Otuz Birinci Bölüm

UZAKLARA YELKEN AÇMAK

Bir varmış bir yokmuş, bir zamanlar aslında var olmayan bir çocuk yaşarmış. Her şeyin mümkün olduğu ve her yerin keşfedilmeyi beklediği bir evde kalırmış. Çalılar kale, dallar kılıçmış. Karahindiba tohumları sihir tozuymuş.

Bir zamanlar bir kız kardeşi olan bir çocuk varmış. İkiisi çok iyi arkadaşlarmış. Birlikte ucu bucağı olmayan haritalar çizerlermiş. O, ormanların kaptanı, kardeşiyse kılavuzu olurmuş. Geri geri uçan kuşlar, şişelerde kaybolan mektuplar ve kelebeğe dönüşen tırtıllarla ilgili şarkılar yazarlarmış. Parıldayan güneş ışığında isimlerinin J ve F olan baş harflerini bir ağacın gövdesine kazırlarmış. Küçük elleriyle sihir toplayıp her gece eve döner, saçlarında yapraklarla uykuya dalarlarmış.

Çocuk değişmek istemiş ama ne olacağını bilememiş. Bir korsan, palyaço ya da büyücü olabilirmiş. Kendini olması gerektiği gibi şekillendirebilmek için özgür olmak istemiş.

Bir zamanlar aslında var olmayan bir çocuk yaşarmış. Onu sadece küçük bir kız görebilirmiş. Kız izin verince, özgür olmak için onu terk etmiş. Çocuk onu unutmayacağına söz vermiş. Sadece inatçılığından ya da sorumluluk duygusundan değil, bunun mümkün olmadığını bildiği için. Onu kış gelip de hava göz gözü görmeyecek kadar karanlık olduğunda bile hatırlayacaktı. Yapraklar karın altında kapkara olunca, ağacın gövdesindeki baş harfleri silinmeye başlayınca... harfler görünmez olup da ağaç sandal yapılmak için kesildiğinde bile unutmayacaktı onu.

Bir zamanlar karanlık ve bilinmeyen sularda onu nelerin beklediğini bilmeden uzaklara yelken açmış bir çocuk varmış.

Otuz İkinci Bölüm

KARANLIK

Gözlerimi açtığımda her yer karanlıktı.

Hayali bir şey ölebilir mi, diye merak ettim.

Komada mıydım?

Ya da gerçek olmak böyle bir şey miydi?

Başta, karanlıkta, Fleur'ün bana seslendiğini duyduğumu sandım ama sesi yankı gibi çok uzaktan geliyor ve gittikçe azalıyordu. En sonunda tamamen kesildi ve hiçbir şey duyamaz oldum. Gözlerimi kapayıp açtım ama hâlâ karanlıktı. Saatler geçti. En azından bana öyle geldi; bundan emin olmam imkânsızdı. Günler, haftalar, hatta aylar geçmiş olabilirdi. Tek bildiğim, o kopkoyu karanlıkta geçen zamanın bana bir ömür gibi geldiği idi.

En kötüsüye elimden düşünmekten başka bir şey gelmemesi idi. Ve hatırlamaktan.

Evimizi düşündüm. Bir evin gıcırdayan yer döşemeleriyle, boy ölçme tahtasına çizilmiş her çizgiyle bir parçan haline geldiğini fark etmek tuhaftı. Evde olsaydım, zifiri karanlıktayken bile tüm açma kapama düğmelerini bulup ışıkları yakabileceğimden emindim.

François'yı düşündüm. Hırlayıp dişlerini göstermesini; horlarken sarkık, yumuşak görünen kulaklarına nasıl gizli gizli vurduğumu düşündüm. Bu evcil hayvanların olayı neydi? En kötülerini bile kalbinizi kazanmanın bir yolunu buluyor, sıcak güneşin vurduğu bir mindere kıvrılıp oraya kök salıyordu.

Uzaktan kulağıma sesler çalınıyordu: Babamın yaz sıcağında çalışan çim biçme makinesinin uğultusu, saatlerin tik takları, tavaların cızırtısı ve kaşıkların şingirtisi. Bizimkilerin döşeme tahtalarının arasından tam çekmeyen bir radyo kanalından geliyormuş gibi duyulan sesleri. Endişeli mi yoksa neşeli mi olduklarını ses tonlarından anlayabilirdim. Seslerin evimizin etrafında bir güç kalkanı oluşturup beni koruduğunu düşündüm.

En net de ışığı hatırladım. Odamıza vuran ay ışığını, sessizlikte eşyaların şekillerini ve duvara yansıtıp oynattığımız gölge kuklaları gördüm. Sonbaharda

okuldan sonra sarı çiçeklerin yaydığı ışıltıyı gördüm. Annemin tüllerini ve onların bir labirent ya da çözülecek bir yapboz gibi görünen gölgelerini gördüm. Fleur'ün mavi yeşil, her an içinden balık fırlayacakmış gibi görünen bir gölü andıran gözlerinin parıltısını gördüm. Birinin gözlerinin sevdikleri birinden söz ederken nasıl daha parlak görüldüğünü fark ettin mi? Fleur'ün gözleri de birine benden bahsederken böyle aydınlanırdı.

Işığı düşündüm.

Onu özledim.

Onu diledim.

Ve sonunda ona kavuştum.

Otuz Üçüncü Bölüm

ÖZGÜR MÜYÜM?

Sonunda özgürdüm! Güneş yüzüme vuruyor, rüzgâr saçlarımı savuruyordu. (Ama kalın bir iple büyük bir ağacın gövdesine bağlı olduğum için teknik açıdan özgür olduğum söylenemezdi.)

“Eee, kimse var mı?” dedim.

Sinirli bir ses, “Sana konuşabileceğini söyledim mi?” dedi.

Bunun iyiye işaret olduğunu düşündüm: Biri beni duymuştu! Gerçek insanlardan beni yalnızca Fleur duyabiliyordu. Bu yüzden herkesin beni görebildiği sonucuna vardım.

Ağacın arkasından benimle aynı yaşlarda, elindeki tahta parçasını kılıç gibi tutan bir çocuk çıktı.

“Burada kahraman benim,” dedi. “Sense tutsağımsın.”

“Sana da merhaba,” dedim. “Buraya nasıl geldiğimi sorabilir miyim?”

“Hazineyi çaldıktan sonra kaçak bindiğin bir gemiyle gelmiş olmalısın.”

“Hayır,” dedim. “Kafanda kurduğun oyundaki karakterin nasıl geldiğini sormadım. Ben, Jacques Papier, gerçek hayata nasıl geldim?”

Hafif öfkeli, sekiz yaşındaki sıradan bir çocuğun ses tonuyla, “Ben istemedikçe konuşamazsın,” dedi. “Seni ben hayal ettim.”

Sonra bana hiçbir tahta kılıcın veremeyeceği kadar acı veren şeyi söyledi:

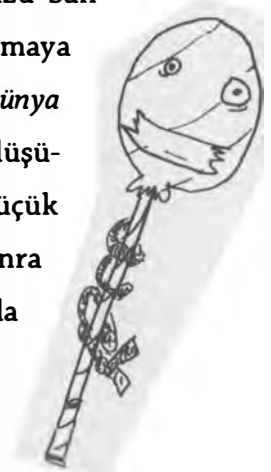
“Sen benim yeni hayali arkadaşımsın.”

Otuz Dördüncü Bölüm

TAM TAM HAYDUTLAR

Ortada çok büyük bir yanlışlık vardı: Fleur tarafından özgür bırakılmıştım ama ne için? Başkası tarafından hayal edilmek için! Ve o başkası kesinlikle kafayı yemiş olan, Pierre adında bir çocuktü.

Pazartesi günü Pierre banka soyguncuları olmamıza karar vermişti. Önce beni atı olarak hayal etmişti ama at olunca o kadar çok isyan etmiştim ki sonunda fikrini değiştirdi ve onun gibi bir kanun kaçağı olmama izin verdi. Yılan derisi botlar giyip yüzümüzü bandanayla örttük. Tek sıkıntı bankayı soymaya gittiğimizde içerideki kadının Pierre'in "dünya tatlısı" (tam olarak öyle dedi) olduğunu düşünüp ona bir lolipop vermesiydi. Pierre küçük lolipoplarla dolu kavanozu kaptıktan sonra silah şekline getirdiği parmaklarını havada sallayıp bağırarak bankadan kaçtı.

“Büyük soygunumuzu” bir kenara bırakırsak, Tam Tam Haydutlar’ın akşam haberlerine çıkacağından şüpheliydim.

Salı günü Pierre pilot olduğumuzu söyleyip bizi birbirinin aynısı olan, sıradan pilot kıyafetleri ve şapkalarıyla hayal etti. Sonra uçağımız yere çakıldığı için atlamamız gerektiğine karar verdi. Ama uçağımız bir ağaç olduğu ve zekâ küpü Pierre paraşütleri hayal etmeyi unuttuğu için şimdi başlarımız aynı bandajlarla sarılıydı.

Çarşamba günü Pierre hayvanat bahçesi görevlisi olmamıza karar verdi. Gün boyu kaçak bir kaplanın izini sürdük ama onun kaplan değil, ürkek bir sokak kedisi olduğu ortaya çıktı. Bilin bakalım ne oldu: Pierre’in su tabancası vahşi kedi üzerinde sakinleştirmenin tam tersi bir etki yarattı. Tabii ki Pierre paçayı sıyırdı ama güvenilir arkadaşım o kadar da şanslı olmadığımı hayal ettiği için vücudumun daha önceden bandajlanmış yeri hariç her yanı tırmık izleriyle kaplı.

Belki de yarın Pierre beni kuduzdan ölen biri olarak hayal ederdi.

Perşembe günü masal canlandırma oynadık ve (*elbette*) Pierre cesur prens oldu. Benim ne olduğumu sorduğunuzu duyar gibiyim. Ejderha mı? Şövalye mi? Ya

da hiçbir yaralanma veya sakatlanma ihtimali olmayan şen şakrak bir saray soytarısı mı? Hayır. Pierre beni beyaz atlı prensini bekleyen bir prenses olarak hayal etti. Ben! Prenseler! Yürekli, inanılmaz dövüş yeteneklerine sahip, savaşçı bir prenses de değildim. Hayıııııııııı. Diğer her şeyle birlikte, bir kadın olarak gücümü de küçümsemişti. Fırfırlı bir elbise giyip kalp şeklinde mücevherler takmış ve saçlarımı aşırı uzatmış olabilirdim ama kesinlikle çaresizce prensini bekleyen bir prenses değildim. Bir plan yapmam gerekiyordu. Şansıma, Pierre'in pis kokulu aşk öpücüğüyle beni uyandırdığı bölüme gelmeden, annesi onu yemeğe çağırdı. "Prens Pierre"nin ağız sağlığı konusunda krallara yakışır bir derse ihtiyacı vardı.

Tahmin edeceğiniz gibi cuma günü canıma yetmişti. Pierre uyurken tacımı ve dantelli iç eteğimi toparlayıp karanlığa doğru yelken açtım.

Otuz Beşinci Bölüm

İSTİFA EDİYORUM!

İsimsiz Hayaliler Toplantısı'na gittiğimde Kokuşmuş Çorap bana göz kırpıp, “*Huu, huu,*” dedi.

Bay Zavallı neşeyle, “Benim yanıma oturabilirsiniz, prenses,” dedi.

Sandalyeye oturup elbisemi düzeltirken, “Ben prenses değilim!” diye bağırdım. “*Yardıma muhtaç bir genç kızım!*”

Kokuşmuş Çorap, “Jacques, sen misin?” diye sordu. Yünden ağzı açık kalmıştı.

Yüzümü ellerime gömerek, “Evet, elbette benim,” dedim. “*Ve istifa ediyorum.* Böyle bir şey mümkün mü?” diye sordum başımı kaldırarak. “Hayalî bir işten istifa edilebilir mi?”

Bay Zavallı, “Şey, onay alabilirsen büyük olasılıkla istifa edebilirsin ama bir sürü evrak doldurmak zorunda kalırsın,” dedi.

“Şakayı bir kenara bırakırsak gerçekten bana yardım etmeniz gerek. Kimse bana özgür bırakılmanın başka bir çocuk tarafından hayal edilmekle sonuçlanacağını söylemedi. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, Pierre denen çocuğun *Amerika'nın En Çok Aranaları* listelerinin en çok arananı olduğundan yüzde doksan dokuz eminim.”

Bay Zavallı, “Formuna ne yazdın?” diye sordu. “Böyle bir kaçığın yanına verilmek için çok kaçıkça bir şey yazmış olmalısın.”

“Form mu?” diye sordum. “Ne formu?”

“Yerleştirme formu,” diye devam etti. “Görev Değişikliği Müdürlüğü'nde doldurduğun.”

“GÖREV DEĞİŞİKLİĞİ MÜDÜRLÜĞÜ MÜ?!” diye bağırdım.

Ortaya Karışık diğer hayalîlere bakıp beni işaret ederek satranç taşı ve kola kutusundan oluşan ağzıyla gülümsedi.

“Başka bir gezegenden gelmiş gibi,” diye dalga geçti. “Ah, üzgünüm. Prensesimiz demeyi unuttum.”

Kokuşmuş Çorap, “Herkes özgür bırakıldığında başka bir göreve yerleştirileceğini bilir,” diye açıkladı. “Yoksa karanlığa hapsolursun ve biri seni aklına gelen herhangi bir şekilde hayal edene kadar orada kalırsın. Hayalî

bir oyun hamuru gibi. Çocukların istedikleri şekillerde kestikleri kâğıt bebekler gibi. Muhteşem Hayalci'nin ellerinde şekillenen demir gibi ya da..."

"Tamam, tamam," dedim. "Kahramanlık şiirine kendi başınayken devam edersin. Ve bilin diye söylüyorum, tüm bu bilgileri benimle Fleur'ü beni özgür bırakmaya ikna etmeden önce paylaştaydınız çok makbule geçerdi." Ayağa kalkıp elimden geldiğince gösterişli bir şekilde eteğimi düzelttim.

Altın sarısı saç buklelerimi sallayarak, "Şu müdürlük nerede?" diye sordum. "Ayaklarım çok ağrıyor, şu topuklulardan hemen kurtulmalıyım."

Otuz Altıncı Bölüm

GÖREV DEĞİŞİKLİĞİ FORMU

KİŞİSEL BİLGİLER

Adı: Jacques Soyadı: Papier

Adres (önceki): ranzanın üst katı

Aile üyeleri (önceki): babam, annem, Fleur ve (ıvı!) kötü
sosis köpek François

Daha önce Görev Değişikliği Müdürlüğü seni başka bir
göreve atadı mı (E/H): hayır

Yasal olarak hayalî arkadaşlık etme vasfın var mı?

Belki? Biraz? Evet

GENEL BİLGİLER

Çalışma Günleri:

☐ Pazartesi

☐ Perşembe

☐ Pazar

☐ Salı

☐ Cuma

☐ Eğlence Günü

☐ Çarşamba

☐ Cumartesi

Çalışma Şekli:

☐ Tam zamanlı hayali arkadaş ☐ Tam zamanlı hayali düşman

ÖZEL YETENEKLER

(sahip olduklarının tümünü işaretle)

☐ Uçma	☐ Step dansı
☐ Tart yapma	☐ Zihin okuma
☐ Ağaca tırmanma	☐ Yüksek rafa uzanma
☐ Şekil değiştirme	☐ Hediye paketinde ne olduğunu tahmin etme
☐ Tart yeme	☐ Kusursuz davranma
☐ Korsanlık (açık denizde)	☐ Tek tekerlekli bisiklete binme
☐ Buharlaşıma	☐ Yankı yapma
☐ Karanlıkta parlama	☐ Fazladan kol çıkarabilme
☐ Paten kayma	☐ Deniz kabuklarının müziğini duyabilme
☐ Sıvılaşma	☐ Ağzından ateş çıkarabilme
☐ Süper güç	☐ Matematik ödevi
☐ Karaoke	☐ Microsoft Word

SON SORU

Göz önünde bulundurmamızı istediğin herhangi bir şey var mı?

Otuz Yedinci Bölüm

GÖREV DEĞİŞİKLİĞİ MÜDÜRLÜĞÜ

Formu öfkeyle bir kenara fırlatarak, “Hiçbir yeteneğim yok ki!” diye bağırdım.

Görev değişikliği çalışanı masasının arkasından bana onaylamayan bir bakış atıp elinde tuttuğu dosyaya birkaç işaret koydu.

Bu sırada alçak sesle, “Kaygı, kabalık ve öz güven yoksunluğu,” dedi.

Görevlinin sürekli kollarına dolanan zincire geçirilmiş bir gözlüğü vardı, yine de birçok işin altından kalkıyormuş gibi görünüyordu. Bunda devamlı her yönde hareket eden ve yazı yazan iki değil sekiz dokunaçla hayal edilmiş olmasının payı büyüktü. Tavana kadar yığılmış dosya ve kâğıtlarla başka türlü başa çıkamazdı. Gerçi oda çok küçük olduğu için öyle görünüyor da olabilirdi. Görev Değişikliği Müdürlüğü’nün sürekli yer değiştir-

diği söylenmişti ve son olarak oyuncaklarla dolu bir bahçedeki büyük bir karton kutuydu.

Görevli kadın, “Çocuklar burayı bazen bir uzay gemisi, bazense şekerçi, ejderha mağarası, çamur pastası fabrikası, canavar okulu ya da kontrolden çıkmış çuf çuf tren olarak hayal ederler,” diye açıkladı. “Her bir teli hayalle dokunmuş yerler.”

Görevliye, “Beni ilk hayal eden kıza, Fleur’e geri dönmem mümkün mü?” diye sordum. “Beni ondan rica ettiğim için serbest bırakmıştı. Geri almaya *can atacaktır*.”

“Eminim *can atar*,” dedi görevli. Bana biraz alay ediyormuş gibi geldi. “Ama olmaz. Şimdi evrakını sisteme kaydediyorum.”

“Ama...” diye söze başladım. “Son sorunun cevabını henüz vermedim...”

Artık çok geçti. Eski tuvalet kâğıdı rulolarından yapılmış gibi görünen bir makine bipleyerek evrakımı silip süpürdü. Ve kısa bir değerlendirmenin ardından küçük bir kart çıkardı.

Sekreter, “Harika,” dedi. “Şu kapıdan çıkınca,” kuttunun köpek kapısı gibi görünen kenarını işaret etti, “yeni evine gideceksin. Hayalî Görev Değişikliği Müdür-

lügü'nün bu şubesini tercih ettiğiniz için teşekkürler. Var olmadığınız günler dilerim.”

Yeni evime açılan kapıdan çıkmak için çömelmişken, İsimsiz Hayalîlerin yanından ayrılmadan önce Kokuşmuş Çorap’la konuştuklarımız aklıma geldi.

“Pierre’le birlikte kılıktan kılığa girmek korkunçtu,” demiştim ona. “Gerçek olmadığımı kanıtlamak gibiydi.”

“Ah, kılık değiştirmek.” Kokuşmuş Çorap omuzları olmadığı halde elinden geldiğince omuz silmişti. “Çocuklar bile sonunda kılık değiştirirler. Büyürler, uzarlar, yüzleri sivilcelenir, kırışırlar, solan bir çiçek gibi yaşlılıklarında kamburları çıkar. Bunu o kadar dert etme. Zamanını bunu değil, *buradakini* düşünerek geçir.”

Çorap göğsümü, bir kalbim olsaydı bulunacağı yeri işaret etmişti.

“Neden? *Sence* orada ne var?” diye sormuştum.

Arkadaşım, “Bilmiyorum,” demişti. “Ama *sence* de öğrenmenin zamanı gelmedi mi?”

Otuz Sekizinci Bölüm

EN NEFRET ETTİĞİM ŞEY

Köpek kapısından çıktıktan sonra göğüs boşluğumda ne olduğunu öğrendim: En nefret ettiğim şeydi.

Durun açıklayayım.

Görev Değişikliği Müdürlüğü'nden çıktıktan sonra kendimi bir kafeste buldum. İçeri girer girmez kapı kaybolunca içeriye hapsoldum.

“Diğerleri formlarına ne yazıyor ki?” diye bağırdım.
“Okuyabileceğim bir kılavuz falan var mı?”

Derin bir nefes alıp telaşlanmamaya ve durumu değerlendirmeye karar verdim.

1. Binbir çeşit koku alıyordum.
2. İşitme duyumda fark edilir bir gelişme vardı.
Tüm sesler hoparlörden geliyormuş gibiydi.
Parmaklıklarda yürüyen bir böceğin ayak seslerini duyabiliyordum.
3. Bir süper kahraman olmalıydım.

4. Ya da yine prenses olmuştum ama bu sefer kuleye kapatılmıştım.
5. Her yanımda kaşınıyordu. Bir yaz akşamı açık havada oynadıktan sonra her yerimi böcekler ısırılmıştı sanki.
6. Ya bir süper kahramandım ya da kurdeşen döken bir prenses.
7. Bu hapishanede bir sürü köpek vardı.
8. Bir köpek tarafından hayal edilmiş olmam mümkün müydü?
9. Köpekler hayal kurabiliyor muydu?
10. Ah, gelenler vardı...

Çizgili üniforma giymiş
bir adam, bir çift ve kendi ka-
bına sığmayıp kafesten kafese

koşan, hoş, beyaz elbiseli,

saçını atkuyruğu yapmış bir kız. Ampul
fabrikasındaki bir pervane böceğine ya
da sinek toplantısına düşmüş bir kur-
bağaya benziyordu.

“Ve bu çok BENEKLİ!!” diye ba-
ğırdı. “Bu da çok büyük! Şu kulaklara

bak! Sallanan kuyruğa. Sizce şuradaki yumuşak mıdır? Şunun MİNİ MİNNACIK YÜZÜNE bakın! Ahhhhhh!”

Kadın adama, “Bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim,” dedi. “Bir köpeğin bakımını üstlenecek kadar sorumluluk sahibi değil.” Sonra daha yüksek sesle, “Unutma Merla, tatlım, sadece *bakıyoruz*,” dedi kıza.

Kız, “HEPSİNİ İSTİYORUM!!” diye cevap verdi. Botanik bahçesindeki bir arı gibi kafeslerin önünde koşturup duruyordu.

Kafesimin önünde durup beni işaret edince şaşırdım.

Sakin bir sesle, “Bu köpeği istiyorum,” dedi.

“Sen kime köpek diyorsun, ufaklık?” diye sordum.

Merla, “EEEEEEEEEEEEEEEE-eeeeeee!!” diye bağırdı. “KONU-ŞABİLİYOR!”

“Ah. Ah Tanrım, oy,” dedim aklım başıma gelirken. (Yoksa burnuma mı demeliydim?)

“Köpek oldum, değil mi?”

Kızın anne babası da kafesimin önüne geldi. Önce birbirlerine, sonra Merla’yla bana baktılar. Şey, bana

baktılar *sayılır* çünkü aslında bakışları kafesin diğer köşesindeydi.

Merla'nın babası sahte bir heyecanla, "Tabii ki," dedi. "*Bu kafesten istediğin kadar köpek alabilirsin, tatlım.*"

Merla, "Sadece bir köpek var," dedi. "Mükemmel köpek. Alalım, alalım, alalım!"

Anne babası şimdi de üstü başı dağınık barınak görevlisine bakıyorlardı. Bakışlarından, *Haydi, çocuğa görünmez köpeğini ver*, dedikleri okunuyordu.

Görevli ne yapacağını bilemez halde, abartılı bir şekilde kafesimi açıp elini beni gösterircesine ileriye doğru uzattı ve mekanik bir ses tonuyla, "Bak. Bu bir köpek. Bu kafeste. Onu alabilirsin," dedi.

Böylece Merla kafese koşup beni kollarına aldı ve bana o kadar sıkı sarıldı ki itiraf etmeye utanıyorum ama güzel, beyaz elbisesine hayalî çişimi yaptım.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

MERLA + KÖPEK SONSUZA KADAR

Merla'nın odasına girince köpeklere az biraz takıntılı olduğunu fark ettim: Mama ve su kapları, çiğneme oyuncakları, posterler, köpek bisküvileri, fırırlı bir köpek yatağı, hatta kapağında bir kalp içerisinde **MERLA + KÖPEK SONSUZA KADAR** yazan bir çizim defteri bile vardı.

“Biraz yanlış olmuş sanki,” dedim ve keçeli kalemle **KÖPEK**’in üstünü çizip “**JACQUES PAPIER: GEÇİCİ KÖPEK**” yazdım.

Merla büyülenmiş gibi, “Aman Tanrım,” dedi. “Yazabiliyorsun da.”

Göğsümü kabartarak, “Elbette yazabiliyorum,” dedim. “Güzel yazı öğretmeni beni göremiyordu belki ama bence *hem* okumada *hem de* el yazısında ikinci sınıfların en başarılısıydım.”

Merla başını sallayarak, “El yazısıyla yazabilen bir köpek. Kesinlikle büyük ikramiyeyi tutturdum,” dedi.

Etrafta gezinip yeni eşyalarımaya baktım. Bir kemiği işaret ederek, “Bunu istemem,” dedim. “Sen ne yersen onu yerim. Ayrıca köpük banyosu yapıp klasik müzik dinlemekten hoşlanırım ve nedense kulaklarımın arkasını kaşımanın iyi geleceğini hissediyorum.”

Merla uzanıp tam da istediğim yeri kaşdı. Fena değildi.

“Başka bir şey ister misin?” diye sordu.

“Evet,” dedim. “Nasıl göründüğümü bilmek istiyorum.”

“Babamın fotoğraf makinesiyle fotoğrafını çekebilirim,” diye önerdi.

“İşe yaramaz. Ne yazık ki henüz hayali şeyleri gösteren ayna ya da onların görüntülerini yakalayan film icat edemediler. Hayır, Merla, seni hiperaktif şapşal,” dedim bir kutu pastel boyayı önüne iterken. “Beni çiziceksin.”

Merla, “Eğlenceliymiş!” dedi. “Nerede poz vermek istersin?”

Etrafıma bakındım.

Müzede gördüğüm süslü kadın portrelerindeki gibi fırırlı yatağıma uzanıp, “Burada,” dedim.

“İyi göründüğüm bir açığı yakaladığından emin ol,” diye ekledim. “Tabii hâlâ öyle bir açım varsa.”

Kırkinci Bölüm

JACQUES PAPIER'NİN PORTRESİ

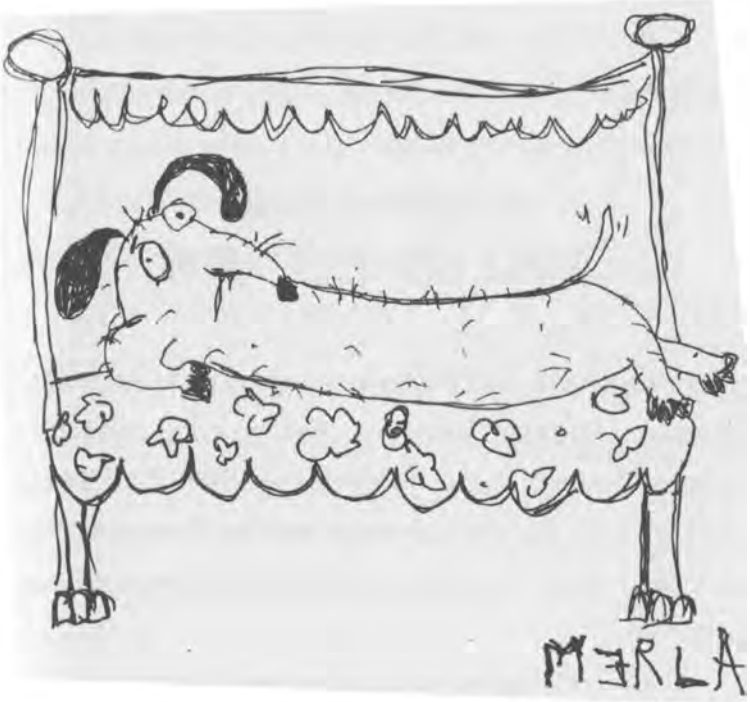
Ressam Merla çizimi bitirince havaya kaldırıp ona hayranlıkla baktı. Sonra gösterişli bir zarafetle bana doğru çevirdi. Yataktan kalkıp daha yakından bakmak için yanına gittim.

Kendini yalnızca başkasının gözünden görebilmenin tuhaf olduğunu düşündüm. Fleur'ün yanındayken durumu ısrarla inkâr ettiğim için aynada ya da fotoğraflarda görünmediğimi fark etmemiştim. Ama en sonunda bu gerçeğe yüzleşebilmişim.

“Merla, bunlarla fazlaca çalıştığını mı söylemiştin?” diye sordum.

“Pastel boyalarla mı? Ah, evet. Bak, renklerin yarısı küçücük kaldı.”

“O zaman, bir Picasso evresinde falan mısın? Yeteneklerini tam olarak sergileyemediğin bir dönemde misin? Yani şu orantıya bakınca... Eleştirel yaklaşmak-

tan nefret ederim ama bacaklarım çok kısa ve karnım neredeyse yere ..." Durdum. Tekrar baktım. Kekelemeye başladım. "Sür... sürtünecek," diye tamamladım.

Kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Her atışta aynı kelime yankılanıyordu:

Fran-çois, Fran-çois, Fran-çois.

En nefret ettiğim şeye dönüşmüştüm.

Bir sosis köpek olmuştum.

Kırk Birinci Bölüm

HAYALÎ BİR ACİL DURUM

Merla'nın horlamaya başlayıp mengene gibi sıkıldığı boy-numu bırakmasını bekledim. Sokağa çıkıp ankesörlü telefon aradım. Yolda telefon direğinden düşmüş bir ilan gördüm. Üzerinde şöyle yazıyordu: "ARANIYOR: HAYALÎ ARKADAŞIM KAYBOLDU. PIERRELERİ ARAYIN."

Ürpererek başımı yere eğdim ve yürümeye devam ettim.

Telefon kulübesine varınca arka ayaklarımın üzerinde yükselip içerideki küçük sandalyeye çıktım. Bozuk parayı deliğe sokup Görev Değişikliği Müdürlüğü'nün numarasını çevirdim. Hattın diğer ucundan ses kaydı duyuldu ve seçenekleri saymaya başladı.

Görev Değişikliği Müdürlüğü'nün acil durum hattını aradınız. Menümüz değiştiğinden lütfen dikkatlice dinleyin.

Saksı bitkisi olarak hayal edildiyse 1'e basın.

Marka haline gelmiş bir karakter olarak hayal edilip hukuki meseleler hakkında endişeleniyorsanız 2'ye basın.

Rüzgârlı bir günde bulut olarak hayal edildiyse 3'e basın.

Hayalet olarak hayal edildiyse 4'e basın.

Eğer...

Başımı telefon kulübesinin serin kenarına yaslayıp gözlerimi kapadım ve sonu gelmeyecekmiş gibi görünen hayalî arkadaş acil durumlarını dinlemeye devam ettim.

Yiycek olarak hayal edildiyse ve yenmek üzereyseniz 26'ya basın...

Kumdan yapılmış olarak hayal edildiyse ve dalgalar ayaklarınıza vuruyorsa 55'e basın.

En nefret ettiğiniz şey olarak hayal edildiyse 99'a basın...

Dokuz tuşuna iki kez basarken, “Sonunda!” diye bağırdım. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra hattın diğer ucunda uykulu bir ses duyuldu.

“Alo, hayali acil durumunuz nedir?”

“Sosis köpek olarak hayal edildim!” diye bağırdım.

“Tamam, sakın olun,” dedi görevli. “Bir saniye, köpek acil durumları kayıt formunu alayım. Birinci soru: Yeni arkadaşınız size kötü davranıyor mu?”

“Hayır,” diye cevap verdim.

“Yeni arkadaşınız size zorla köpek maması yediyor mu?”

“Hayır.”

“Sizi isteğiniz dışında kucığına alıyor mu?”

“Hayır.”

“Bir atmışsınız gibi üzerinize binmeye çalışıyor mu?”

“Hayır, hiçbirini yapmıyor,” dedim. “Aslında Merla oldukça tatlı. Ben sadece kişisel olarak sosis köpeklerden nefret ediyorum.”

Ses an itibariyle daha da sikkın bir şekilde, “Bu göreve getirilmiş olmak için formunuza konuyla ilgili bir şey yazmış olmalısınız,” dedi.

“François adında kötü bir sosıs köpekle *yaşadığımı* yazmıştım,” diye açıkladım. “Ama kesinlikle *onun gibi olmayı* istemedim.”

“Ah,” dedi görevli. “Bu yüzden olmalı. Sistem anahtar kelimeleri seçiyor. Büyük ihtimalle sosıs köpeğı seçti.”

“Ah, *harika*,” dedim alaycı bir ses tonuyla. “Ne kadar hoş bir sistem. Hayallerden ve tuvalet kâğıdı rulolarından yapılmış bir makine nasıl bu kadar iyi çalışabilir? Fakat benim yine de yeni bir göreve ihtiyacım var.”

“Aslında, efendim, acil bir durum olmadığı için pazartesiye kadar beklemek zorundasınız. Gerçi o zaman bile görev değıştirme şansınız yüzde sıfır. Var olmayan bir hafta sonu geçirmeniz dileğıyle. Şimdilik hoşça kalın.”

Buna inanabiliyor musunuz? Telefonu yüzüme kapadı. En çok ihtiyacım olduğu anda! Krizin tam ortasında!

Söylemeye dilim varmıyor ama kendimi bir sosıs köpekten bile daha değersiz hissediyordum.

Kırk İkinci Bölüm

KARIN KAŞIMALAR VE ATEŞ BÖCEKLERİ

Üzüntüyle aya doğru ulumamak için elimden geleni yaparak Merla'nın evine doğru yola koyuldum. Salıncakların önünden geçerken Patenci Kız'la parkta tanıştığımız gün aklıma geldi. Ne kadar da sızlanmıştım! Hem de ne için? Beni seven bir kız kardeşim, tatlı bir ailem ve harika bir hayatım olduğu için. Ne kadar da aptalmışım.

Salıncağa binmeye karar verdim ama ön patilerimi salıncağa koyup kendimi oturağa çekmekte epey zorlandım. Bunu yapmayı başardığımda bile yağmurda bırakılmış sandviç ekmeği gibi karnımın üzerinde salıncakta asılı kaldım.

Bu uzunluk salıncak için fazlaydı. Eski hayatımdan birçok şey için fazlaydı.

İlerleyen günlerde köpek olmanın tek avantajının -ki dezavantajlarına oranla pek kayda değer *olmadığı*

konusunda bana güvenebilirsiniz– Fleur’le birlikte yapmamamızı söyledikleri tüm pis şeyleri yapabilmem olduğunu fark ettim. Hoş kokulu çimlerde yuvarlanıyor, çamur birikintisinde taklalar atıyor ve ışığı tatmak için ateş böceklerini ağızımla yakalayabiliyordum. (Tadı tavuk gibiydi.) Ayrıca yere yakın olduğum için çiy kokusunu alabiliyor, karıncalarla yürüyebiliyor ve toprağın emdiği sıcaklığı hissedebiliyordum.

Alışveriş torbalarını yerleştirdikleri sırada annesiyle babasının konuştuklarını duyana kadar Merla’nın köpeği olmanın tadını çıkarıyordum.

Merla’nın annesi, “Pire şampuanı aldın mı?” diye sordu.

Babası iç çekerek, “Evet,” dedi. “Ama hayalî bir köpeğin hayalî pireleri için şampuan almak sana da gereksizmiş gibi gelmiyor mu?”

Merla’nın annesi, “Aslında bence çok sorumlu davranıyor. Bu işi iyi beceriyor. Sanırım ona *gerçek* bir köpek almamızın zamanı geldi,” dedi.

Gerçek köpek dediklerine şüphe yoktu ama bu, *benim çıkış biletim* anlamına geliyordu.

Kırk Üçüncü Bölüm

KÖPEĞİM ÖDEVİMİ ~~YEDI~~ YAPTI

Ve sorumluluk, benim ikinci adım olup çıktı. Jacques R. Papier, sıra dışı sosis köpek hizmetinizdedir. Tek yapmam gereken Merla'nın durumu kabullenmesini sağlamaktı. Ona *gerçek* bir köpek alınacağını söylediğimde fazla zorluk çekmeyeceğinden emindim.

“Yapabilirsin,” dedim. “Yeterince enerjin ve cesaretin var. Bir insan topaç gibisin! Ben de sana yardım edeceğim.”

Her gün pencerede Merla'nın okuldan dönmesini bekliyordum ve sonra işe koyuluyorduk.

Merla yemekte anne babasına, “Bugün sosis köpek Jacques Papier'yi yıkadım,” dedi. “Sonra kurutup tüylelerini taradım, tırnaklarını kestim, dişlerini fırçaladım ve kaşlarını düzelttim.”

Babası pirzolasından bir ısırık alırken, “Vay canına,” dedi. “Köpeklerin kaşı *olduğunu* bilmiyordum.”

Ertesi gün Merla, oturma odasındaki annesinin yanına gitti.

Neredeyse kendisi kadar olan dolu sepeti yere koyarken, “Çamaşırları yıkadım,” dedi. “Yıkayıp astım, kuruyunca da katladım. Hatta narin olanları elimde yıkadım.”

Merla'nın annesi yüzünde kızının ikinci kafası çıkmış gibi bir ifadeyle, “Şey... teşekkürler, tatlım,” dedi.

Sonra Merla babasına doğru dönerek, “Baba, ayakkabılarını parlattım, çöpü çıkardım ve çatı oluklarını temizledim,” diye ekledi.

Babası şaşkınlıkla, “Harika,” dedi.

Odadan çıkmak üzereyken, “Ayrıca arabanın yağını değiştirdim,” dedi Merla.

Köşeyi döndüğü anda, ona alçaktan bir beşlik çaktım.

“Şimdi sıra okulda,” dedim. “Fazladan yapabileceğimiz bir şeyler var mı? Sonraki senenin kitaplarını aldın mı mesela?”

Tabii ki Merla o hafta ödevini verdikten sonra en, en, *en* yüksek notu aldığını söyledi.

İtiraf etmeliyim ki kendimi çok iyi hissettim. Öğretmenini bile etkilemeyi başarmıştık.

Öğretmeni, “Çok büyük gelişme gösterdin,” demişti. “Nedenini merak ediyorum.”

“Ah, çok basit,” demişti Merla. “Ödevimi köpeğim yaptı.”

Kırk Dördüncü Bölüm

EN İYİ KÖPEK

Sonra muhteşem bir gün Merla'nın babası kucağında bir kutuyla eve geldi. Sıradan değil, üzerinde kırmızı kurdelesı, yanında delikleri olan bir kutuydu. Bunun tek bir anlama geldiğini biliyordum.

Kapağı kaldırdığında Merla'nın bağırıp çığlık atacağını, karahindibanın çiçeği gibi havalara uçacağını düşünüyordum. Ama beklentimin aksine köpeği nazikçe kutudan çıkarıp alnını öptü. Sessiz sakin bir heyecan yaşıyordu. Onun elini koklamasına izin verdi ve rahatlayıp uykuya dalmasını sabırla bekledi. Tam anlamıyla *birinci sınıf* bir gerçek hayvan sahibi olmuştu.

“Çok tatlı,” dedim. “İyi seçim. Boyu tam olması gereken uzunlukta.”

Ama Merla beni dinlemiyordu. Gerçek köpekçik cennetine dalıp gitmişti.

Odasına gidip birkaç parça eşyayı toplamaya başladım. Merla'nın pastel boyayla çizdiği resmimi de alıp koridora çıktım.

"Sanırım buraya kadarmış," dedim. Sesim ahşap yer ve duvarlarda yankılanıyordu. "Burada bana ihtiyaç kalmadı."

Merla'nın artık gerçek bir köpeği olduğu için özgür kaldığımı tahmin ediyordum. Tam da istediğim gibi.

"Hoşça kal," dedim.

Bu sözün birine söylenmeyince kulağa ne kadar anlamsız ve boş geldiğini fark ettim. Ama vücudumu köpek kapısından geçmeye zorlamadan önce hızla yaklaşan ayak sesleri duydum ve sırtımda bir el hissettim.

Merla, "Köpekçik geldiği için gitmek istiyorsan sorun değil," dedi. "Benim köpeğim olmayı hiç sevmedin zaten, değil mi?"

"Ah, hayır," dedim. "O kadar da kötü değildi."

Merla, "Gitmeden önce köpekleri neden bu kadar çok sevdiğimi öğrenmek ister misin?" diye sordu.

"Elbette isterim," dedim. "Sadece bir köpek tanıyorum ve bence o, dünyanın en kötü köpeği."

"Bir köpeğin hiperaktif olmanı, tuhaf görünmeni ya da sınıftaki en aptal çocuk olmanı umursamamasını seviyorum. Elbisenin kirlenmesi, fıkraları doğru anlata-

maman ya da üçüncü sınıftaki en ezik tip olman onları ilgilendirmmez. Her şeye rağmen her gün eve gelmeni bekler. Ve seni ne zaman görse heyecanlanır. Harika bir köpek, senin dünyadaki en iyi insan olduğunu düşünür.

“Ama *en iyi* köpek hangisi biliyor musun?” diye sordu Merla. “Sana her şeyi yapabileceğini hissettiren. Yani kaç kişi sana bu kadar güvenir? Sende bir şeyler görür ve sana kendini özel hissettirir?”

“Neredeyse hiç,” diyerek ona katıldım. “Şanslıysan bir ya da iki.”

“Biliyor musun, geçici köpek Jacques Papier?” diye sordu.

“Neyi?”

Kocaman bir gülümsemeyle, “Sen, dünyadaki en iyi köpeksin,” dedi.

Kırk Beşinci Bölüm

ÖZLEYECEĞİM ŞEYLER

Kendimi bir kez daha Görev Değişikliği Müdürlüğü'nde buldum. Beklerken Merla'nın sözleri kulaklarımda yankılandı.

En iyi köpek.

Bu kelimelerin benim için ne anlama geldiğini anlamam. Çünkü kendime bile ne anlama geldiklerini ya da neden bu kadar önemli olduklarını anlatamıyorum.

En iyi köpek.

En son Fleur'le birlikteyken kendimi bu kadar özel hissetmiştim. Aslında bu duygunun karşılığını vermek istediğimi fark ettim. Merla'ya yardım etmekten *hoşlanıyordum*. Hatta bu, şaşırtıcı bir şekilde bana kendime yardım etmekten daha iyi hissettiriyordu. Merla'nın sözleri sihirli miydi?

Tek bildiğim, bana kendimi ne kadar iyi hissettirdikleri ve köpek olmayanların bile bunu kendi kendi-

lerine, gözlerini kapayıp –ta ki inanmaya başlayıncaya kadar– yüksek sesle söylemeleri gerektiği.

“En iyi köpeğim.”

Haydi, deneyin.

“En iyi köpeğim.”

“En iyisi olup olmadığını bilmiyorum ama en *uzunu* olduğun kesin.”

Dikkatim dağılınca gözlerimi açtım.

“Gerçekten sen misin?” diye sordum. Ayağa fırlayıp Patenci Kovboy Kız’ın üzerine atladım. Kulağımın arkasını kaşıyana kadar yüzünü yaladım.

Kovboy Kız, “Ben de seni gördüğüme sevindim, Jacques Papier,” dedi.

O an nerede olduğumuz ve bunun ne anlama geldiği kafama dank etti. “Görev Değişikliği Müdürlüğü’nde olduğuna göre...”

“Küçük arkadaşım beni postaladı,” diye tamamladı cümlemi. “Doğru bildin.”

“Nasılsın?” diye sordum.

“Ah, bilirsin, çok zor. Özleyeceğim, göremeyeceğim şeyleri düşünmeden edemiyorum. Gelecek hafta ilk kez okul balosuna gidecek. Yanında olmama izin vereceğinden falan değil ama onu öyle bir elbisenin içinde

görmeyi çok isterdim. Her zaman kovboy kıyafetleriyle dolaşıyordu, bilirsin.”

Bir an bunu düşündüm. Fleur’ü ve onu asla unutmamamı, mümkün olursa tekrar yanına gitmemi istediğini aklımdan geçirdim.

Patimi Kovboy Kız’ın elinin üzerine koyarak, “Orada olacaksın,” dedim. “Seni hayal ettiği için onun bir parçasısın. Sonsuza kadar da öyle kalacaksın.”

Kovboy Kız gözyaşlarını silip gülümsemeye çalıştı.

Başımı okşayarak, “Haklı olabilirsin,” dedi. “Teşekkürler, dostum. Belki de gerçekten dünyanın en iyi köpeğisindir.”

Kovboy Kız yeni görevine başlamak üzere yanımdan ayrıldıktan sonra, hiç ama hiç hoşlanmadığım bir tanıdıkla karşılaştım.

“Naaber, genç dostum? Görev Değişikliği Müdürlüğü’nde olduğuna göre tavsiyemi dinlemiş olmalısın.”

Patimi Öd Koparan’a doğru kaldırıp, “Sen!” diye bağırdım. “Beni kandırdın!”

Öd Koparan, “Öyle mi?” dedi. Küçük parmağıyla tuttuğu fincandan yere duman damlata damlata çay yudumluyordu.

“Ben sadece ne olduğumu öğrenmeye çalışıyordum. Sense beni kandırıp bu duruma soktun. Sana kızmaya hakkım var.”

“Kızgın mısın?” diye sordu. “Bana daha çok benden *korkuyormuşsun* gibi göründü.”

Öd Koparan yaklaştı. Onu hayal eden çocuklara yaşattığı korkuyu hissederek gibiydim.

“Ve ben,” diye devam etti, “*korkunun kokusunu alırım.*”

“Ko...korkmak mı?” diye kekeledim. “*Neden korkacakmışım?*”

“Belki de ne olduğunu öğrenmişsindir. Ve belki de cevap hoşuna gitmemiştir.”

Kırk Altıncı Bölüm

KORKMUŞ ÇAYIR KÖPEĞİ

Formumu aşırı özen göstererek doldurduktan sonra Öd Koparan'a memnuniyetle veda edip yeni görevime başlamak üzere kapıdan geçtim. Hiçbir şeyden korkmadığımı kanıtlamaya hazırdım. Sıradan eski bir evin sıradan eski oturma odasıındaydım. İlk olarak kanepenin arkasında gözden kaybolan bir baş gördüm. Açık kumral saçlı, kalın gözlüklü bir baştı ve bana korkuyla çukur kazıp içine saklanan bir çayır köpeğini anımsattı.

“Merhaba,” dedim.

O anda kanepenin arkasındaki her kimse koridora koşup bir kapıyı açtıktan sonra odaya girip arkasından gürültüyle kapadı. Peşinden gidip kapıyı tıklattım, kimse cevap vermeyince şansımı tekrar denedim. Üçüncü denememde kapı yavaşça birkaç santimetre aralandı.

Sonunda gözlüğün arkasından bakan küçük baykuş gözlerle yüz yüze gelince, “Selam,” dedim. “Ben Jacques Papier. Tanıştığımıza sevindim.”

El sıkışmak için elimi uzattım ama çocuk ona vuracağımdan korkmuş gibi kollarıyla başını korudu.

“Adın ne?” diye sordum. Cevap vermedi ama isminin, dolabının kulpundan sarkan çantanın üzerine keçeli kalemle yazılmış olduğunu gördüm.

“Şöyle ki *Bernard*,” dedim, “beni istemediğin izlenimine kapıldım ama beni sen hayal ettiğin için bu biraz sıkıntı olacak gibi.”

Duydukları karşısında Bernard’ın gözleri daha da irileşti. Tam Bernard’a nasıl görünmemi istediğini soracaktım ki mutfaktan bir erkek sesi geldi.

“Yemek hazır, Bernie! Yine dolapta saklanıyorsan lütfen ellerini yıka.”

Cevap olarak Bernard saçları tutuşmuş gibi hızla yanımdan geçip mutfağa koşturdu.

Korkak çayır köpeğine yakışmayan bir davranış örneği sergilemişti. Onunla eğlenceli vakit geçireceğimizden şüpheliydim.

Kırk Yedinci Bölüm

YİMELLO

Bernard ve babasıyla birlikte masaya oturdum. Bernard'ın babası da tıpkı oğlu gibi gözlük takıyordu ve gömleğinin cebinde mürekkep akıtan dolma kalemler vardı.

“Nasılsın şampiyon?” diye sordu.

“Nasıl mıyım?” dedim. “Doğru soru ‘nesin’ olacaktı... ah.” Duraksadım. “Ona sordun.”

Bernard masanın karşısından gözlerini kırpmadan bana bakıyordu.

Babası, “Dersimde öğrencilerim insan gözünde koni denilen, milyonlarca ışığa duyarlı hücre olduğunu öğreniyorlar. Renkleri onlar sayesinde görüyoruz,” dedi.

Bu, gözlüğün ve kalemlerin sebebini açıklıyordu. Bernard'ın babası profesyonel bir tıp meraklısıydı.

Babası oğlunun tabağına bezelye koyarken, “Köpeklerin yalnızca iki çeşit konisi var,” diye devam etti. “Bu yüzden sadece yeşil ve mavinin tonlarını görebilirler.”

Bezelyeden Bernard'ın gözlüğüne doğru yükselen buharı izledim.

Bernard, gözlerini benden ayırmadan bezelye dolu çatalını yavaşça yüzüne yaklaştırdı. Çatal ağzına vardığında üzerinde hiç bezelye kalmamıştı, hatta gözlüğü olmasaydı gözlerini bile çıkaracağından emindim.

Bernard'ın babası bir bilim kitabı gibi, "İnsanların," dedi, "üç çeşit konisi var. Bu yüzden yeşil, mavi ve kırmızıyı görebiliriz. Kelebeklerinse beş çeşit.

"Ama özel bir tür karidesin gözleri en iyisi. Bu karidesin on altı konisi var. İnanabiliyor musun?" diye devam etti.

"Bu nedenle gördüğümüz gökkuşağı yalnızca yeşil, mavi ve kırmızı renklerinin kombinasyonlarından oluşur. O küçük karidesin nasıl bir gökkuşağı gördüğünü bir düşünsene! Hayal bile edemeyeceğimiz, kızılötesi, morötesi şeylerden oluşan devasa bir görüntüsü olmalı.

Aslında teknik olarak bizimle aynı şeye bakıyorlar. Sadece gördükleri şeyleri...”

“Biz göremiyoruz,” diye tamamladı Bernard.

Bernard’ın babası şaşkınlıkla gülümsedi. Konuşmayı bıraktı. Az önce bir vahşi hayvanı eliyle beslemiş ama şansını zorlamayacakmış gibi görünüyordu.

Yemekten sonra hâlâ gözünü kırpmadan bana bakmakta olan Bernie ile yalnız kaldık.

Bakışlarına gözlerimi kısarak karşılık verip, “Hiçbir yere gittiğim yok, ufaklık,” dedim. “Bütün gece böyle bakışabiliriz.”

Bernard sonunda, “Yimello,” diyerek sessizliği bozdu.

“Çok yaşa,” dedim.

“Hapşırmadım ki. Yimello, bizim göremediğimiz renklerden biri,” dedi Bernard. “Parıl, dopdolu, incikimsi de olabilir.”

“Evet.” Başımı salladım. Tek seferde bu kadar kelimeyi bir araya getirebildiği için şaşkındım. “Ve şey, güzel güleci, ıslıl ıslıl düpşüşü ve hafif kestirmeyi de unutma.”

Bernard’ın yüzü aydınlandı. Ayağa kalkıp volta atarken hızla konuşmaya başladı. “Ya da tuzlu, uykusuz, tasasız, konuşkan, yalnız, yanmış veya dakik de olabilir.”

Başımı sallayarak, “En sevdiğim renkler,” diye onayladım. “Bu odayı fısıltı rengine boyayabiliriz ya da zikzak şeklinde veya göz ardı edilmiş ile görünmezin güzel bir tonuna.”

Bernard kendini tutamayıp sessizce güldü.

“Kutsal gülüş,” diye ekledi.

Kabul etmeliyim ki ben de güldüm. Ne diyebilirdim ki? Çocuk gerçekten çok komikti.

Ama bunun Bernard’ın başkalarına göstermediği renklerinden yalnızca biri olduğunu öğrenecektim.

Kırk Sekizinci Bölüm

OLMAYAN KELİMELER

O gece Bernard'ın odasında uyku tulumunda uyudum. Orada uzanmış yere vuran ay ışığına bakıyordum. Bernie ile birlikte uydurduğumuz isimleri düşündüm. Çok harikaydı çünkü düşününce dünyada yeterince sözcük olmadığını anlıyordunuz. Yere vuran kare şeklindeki ay ışığını karşılayan bir kelime olmadığını fark ettim.

Birini başkalarıyla tanıştıtırırken adını unutma için kullanılan bir kelime de yoktu. Herkes o panik anını yaşamıştır yine de o duruma bir isim takılmamış.

Alfabe çorbasının içindeki gizli mesajlar için kullanılan bir kelime de yok.

Upuzun kışın ardından ayaklarını çimene ilk defa çıplak basmak için de.

Bir köpeğin yatağına çıkıp kuyruğunu sallayarak mutlulukla yüzünü yalaması için.

Saçlarının kestirdikten sonra daha da kötü görünmesi için.

Birinin, başında ateş böceği varmış gibi apaydınlık gülümsemesi için. (Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bence bu kelime Fleur olabilir.)

Birinin arkasına geçip ters omzuna dokunarak onu şaşırtmak için de bir kelime yok.

Bir yabancının eski bir kitaba karaladığı not için.

Bernard kadar komik ve tuhaf bir çocuğun alay konusu olmaktansa dünyadaki en görünmez çocuk olmaya karar vermesi için kullanılan bir kelime de yok. Var olmamanın birtakım avantajları var sanırım. Havaya karışıp sürüklenmek, bir yerlere görünmeden girip çıkabilmek ya da hiç arkadaşın olmadığı için kaybedecek kimsenin bulunmaması gibi.

Enkaz halinde kalmak isteyen gemiler, samanlıkta saklanan iğneler, sonsuza kadar kumun altında gömülü kalacak olan inciler için hiçbir kelime kullanılmıyor.

Sinema bileti sırasında bir sürü insanın önümüze geçtiği bir gün, “Biliyor musun, Bernie?” dedim. “Kendini gizlemeye bu kadar can atman, benim gibi *gerçekten* görünmeyen biri için biraz kırıncı oluyor.”

Başkalarının bunu fark ettiğini düşünmüyordum ama kendim de görünmez olduğum için dikkatimi çekmişti. Resim dersinde yaptığı resimleri başkalarınıninkilerin al-

tında kalacak şekilde asması; dikkat çekmeyen, sıradan renklerde giyinmesi; ayakları karahindiba tüylerinden yapılmış gibi sessizce yürümesi...

Bernard'ın gerçek kişiliğini kış için fındık depolayan bir sincap gibi saklaması için kullanılan bir kelime yok.

“Bir keresinde,” dedi, “o kadar görünmezdim ki bir kuş, gerçek bir *kuş*, başıma kondu. Daha da ileri gidip yuva yapacağını sandım.”

Kuşların, kafasına yuva yapmakta hiçbir sakınca görmeyeceği biri için kesinlikle bir kelime olmadığını düşündüm.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

ISTAKOZ DARBESİ

Bernard, sonsuza dek görünmez kalabilirdi, tabii günün birinde sınıfındaki bir kızın gözünü çıkarmasına ramak kalmasaydı.

Beden eğitimi dersinde dışarıdaydılar. Gözlüklü her öğrencinin korkulu rüyası olan oyunu oynuyorlardı: yakan top. Aslında Bernard'ın okulundaki sahanın kenarı çitler ve çalılarla çevrili olduğu için oyuna çit topu ya da çalı topu diyorlardı. Bernard "her zamanki taktiğini" kullanacağını söyledi.

"Tamam, çalılara saklanıyorsun. Peki sonra?" diye sordum.

Bernard bunda anlaşılmayacak bir şey yokmuş gibi bir sesle, "Sonra tabii ki dersin bitmesini bekliyorum," dedi.

"Ama keyif alman gerek," dedim. "Orası oyun sahası."

“Hiç oyun sahasına *gittin mi?*” diye sordu. “Orada çocuklar kural tanımaz! Anarşi hüküm sürer! *Deniz kabuğu taşıyanın sözü geçer, gözlüklünün değil.*”

“Vay,” dedim. “Çok çarpıcı ifade ettin.”

Takımındaki herkes yandıktan sonra biri çalılıarın arasındaki kırmızı ayakkabı bağcığını fark etmeseydi Bernard’ın taktiği işe yarayacaktı.

Takım arkadaşları, “Hey, bizim takımdan biri daha var!” diye bağırdı.

Bernard başını çalının kenarından dışarı uzatıp baykuş gözleriyle baktı.

“*Kim?*”

“*Bizim okuldan mı?*”

“*Bence o, kocaman bir kemirgen.*”

Ama hayır. O, Bernard’dı ve saklandığı yerden çıkıp oyuna katılmaya zorlandı. Oyun sahasının tüm kırmızı topları onun tarafındaydı ve bazıları saklandığı çalıya saplanmıştı. Bir topu dikkatle alıp gözlüğünü burnunun üstüne ittirdi.

“Ço...çok ko...korkutucu bir durum,” diye kekeledi.

Rakiplerinin sayısı düşünüldüğünde haklıydı.

Tuhaf derecede uzun kolları yüzünden yakan top sahasında Trombon olarak bilinen bir çocuk vardı. Sapan

gibi atışlar, hayret verici kurtarışlar yapabiliyordu. Pire gibi ufak tefek ve hızlı bir kız olan Gece Mavisi'nin ise geldiğini bile göremezdiniz. En korkutucularıysa Kümes'ti. Tek seferde bu kadar topu elinde nasıl tuttuğu bilimsel olarak açıklanamasa da tavuk yumurtası kadar küçük olsalar, yarım düzine topu taşıyabilirdi.

“İki eline de birer top almalısın,” dedim Bernard’a.

Söylediğimi yaptı. Tepesine dikilip ona baktım.

Bir dakika sonra, “İstakoz,” dedim.

Bernard, “Ne?” diye sordu.

“Oyundaki lakabın İstakoz olabilir. Kırmızı toplar istakoz kısıkcı gibi görünüyor.”

“Kimin umurunda!” diye bağırdı Bernard. “Şimdi ne yapacağım?”

“Oyunda aktif olmayanlardan birini vurmaya denebilirsin,” diye önerdim. “Bak! Şurada oyunun başından beri çene çalan kızlar var. Onlardan birini hedef al. Sana bakmıyorlar bile.”

Bernard telaşla, “Yapamam,” dedi. “Biri çilli kız.”

“Ne olmuş yani? Vur onu.”

“Hayır,” dedi. “O... iyi biri.”

“İyi mi?” diye patladım. “İyi olsun olmasın ne fark eder... Ahh, anladım.” Pis pis sırtıtmaya başlamıştım. “Ona fena halde abayı yaktın, öyle değil mi?”

Bernard, "Var olduğumdan bile haberi yok," dedi.

"Hayali takım arkadaşına fısıldamayı kes de oyna!" diye bağırdı biri kenardan.

Bernard temkinli bir şekilde, oyun sahasını ikiye bölen beyaz çizgiye doğru ilerledi. İkimizden birinin canını kurtarmasını umarak yanına gittim.

"Lastik bir kelebek gibi uçur, plastik bir arı gibi sok," diye talimat verdim.

Bernard dişlerini sıktı. Gözlüğü, gözlerindeki kararlılığı vurguluyordu. Topu atınca zaman durdu, gezegenler hizalandı ve...

Bernard topu gerçekten birine *isabet ettirdi*.

Top Istakoz'un kiskacından kurtulup...

"Hay aksi," dedi Bernard nefesini tutarak. "Tam yüzüne isabet etti!"

Doğru söylüyordu. Bernard'ın vurduğu çilli kız, çizginin diğer tarafında elleriyle gözünü kapamıştı. Arkadaşları ve öğretmeni yanına koşuyordu.

Bernard'ı sakinleştirmek için sırtına vurarak, "En azından şimdi var olduğunu bildiği kesin," dedim.

Ellinci Bölüm

KELEBEK MAKARNA

Bernard'la birlikte hemşire odasının önünde bekliyorduk. Kapının eşiğinden ve camdan başımı uzatıp içeride neler olduğunu görmeye çalışıyordum.

Bernard'ın yanına dönünce, "Gördün mü?" dedim. "İyi olacağını söylemiştim. Gözünde buz torbasıyla oturuyor. Ciddi bir durum olsaydı ambulans ya da rahip falan gelirdi."

"Ucuz atlattık," dedi Bernard. "Sence yanına gidip ondan özür dilemeli miyim?"

Bernard'ın önüne geçerek, "Dur bakalım," dedim. "Biraz sakın ol, Kazanova. Kıza ne diyeceğini biliyor musun?"

Bernard, "'Yüzüne top attığım için özür dilerim'e ne dersin?" diye cevap verdi.

“Olmaz, çok sıkıcı bir özür bu,” dedim. “İyi ki ya nındayım, dostum. Bir kızla konuşacaksan önce konu belirlemelisin. Ortak noktalarınızı falan işte.”

Bernard, “Ortak noktalarımızı bilmiyorum ki,” dedi.

“Mesela neleri seversin?” diye sordum. “Herkesin sevdiği bir tane bulup ondan bahsedebilirsin. Örneğin en sevdiğin hayvan hangisi?”

Bernard hiç tereddüt etmeden, “Denizatı,” diye cevap verdi.

“Biraz düşünmek ister misin?” diye sordum. “Hayır mı? Tamam, denizatı olsun. Peki, hobilerin neler?”

Bernard, “Çamurdan pasta yapmaya bayılırım,” dedi.

“Hiç romantik değil.”

“Akşam yemeği için mısır soymayı severim.”

“Mısır soymak diye bir hobi olduğunu sanmıyorum.”

“Tüy toplamaktan hoşlanırım.”

“İğrenç.”

“Sihirbaz olmak istiyorum. Abra Kadabra! Yaşasın Houdini!”

“Lütfen bundan bir kıza bahsetme.”

Bernard, “Şarkı uydurmayı severim,” diye şansını denemeye devam etti.

“Ah, tamam,” dedim sonunda. “Müzik. Herkes müzik sever.”

“Evet,” dedi Bernard. “Makarna çeşitleriyle ilgili şarkılar uydurmayı seviyorum. KELEBEK MAKARNA,” diye şarkı söylemeye başladı. “BURGU MAKARNA, ÇUBUK MAKARNA, DÜDÜK MAKARNA, BORU MAKARNA!”

“Tamam tamam, yeter,” dedim başımı ovuşturarak. “Yeni bir planım var. Sen içeri gir, ben de buradan, camın yanından sana taktik vereyim.”

Bernard, “Böyle yaparak onu kandırmış olmuyor muyuz?” diye sordu.

Bernard’ı kapıya doğru ittirerek, “Bir kızla flört ederken, hayal gücünü kullanmanın her zaman faydasını görürsün,” dedim.

Elli Birinci Bölüm

BUNCA ZAMANDIR BURADA MIYDIN?

Bernard her zamanki Bernard tarzıyla hemşire odasına girdi: evden pantolonunu giymeden çıktığını yeni fark eden bir hayalet gibi. Hemşireye hiç görünmeden sessizce kapıdan geçip saç biti ve diş ipi kullanmamanın tehlikeleriyle ilgili kitapçıkların durduğu bir rafın arkasına süzüldü. O kadar sinsice ve sessizce hareket ediyordu ki çilli (ve gözü morarmış) kız onu görünce şaşkınlıkla, “Ayy!” diye çığlık attı.

Karşısındakinin zararsız Bernard olduğunu fark edince, “Üzgünüm,” diye ekledi. “Bunca zamandır burada mıydın?”

Bernard cevap vermedi.

“Ben Zoë,” dedi kız.

Bir Jedi gibi Bernard’ın zihnine girip ismini söyletmeye çalıştım ama panayırlarda ağzına tabancayla su

sıkılan palyaçolar gibi öylece ağzını açmış halde dikilmeye devam etti. Balon beyninin her an patlayacağından emindim.

Zoë, “Beni gözümünden vuran sen değil miydin?” diye sordu.

Bu sefer Bernard cevap olarak kıpkırmızı kesildi ve Zoë’nin yatağının kenarındaki perdenin arkasına saklanmaya çalıştı. *Bernard’ın gözü de morarmadan araya girsem iyi olacak*, diye düşündüm.

“Şişşşt,” diye fısıldadım.

Bernard cama baktı.

“Hayır, bana bakma!” diye bağırdım.

Bernard başını önce Zoë’ye, sonra da yere ve tavana çevirdi.

“Oyunla ilgili bir şeyler söyle,” diye taktik verdim.

Bernard, “Özür dilemeli miyim?” diye fısıldadı. Gözleri camda değildi ama Zoë’ye de bakmıyordu. Yerle konuşan bir deliye benziyordu.

Zoë, “*Bana* mı soruyorsun?” diye cevap verdi.

“Ona de ki...” Şiirsel bir şeyler düşünmeye çalışıyordum. “Ona saçlarının yeni soyulmuş mısır rengine olduğunu söyle. Gözlerinin çamurdan pastalara benze-

diğini. Çillerinin birleşince ortaya senin kalbini çıkaran, noktaları tamamla bulmacası gibi olduğunu.”

“Hayır!” diye bağırdı Bernard. “Söylemeyeceğim!”

Zoë kollarını göğsünde kavuşturarak, “O zaman özür *dileme*,” dedi. “Tanrım.”

Elimle alnıma vurdum. İşleri yoluna koymalıydık. Tam o sırada okulun hemşiresi, Zoë’yi kontrol etmeye geldi ve buz torbasını kaldırıp moraran gözünü inceledi.

“Sıyrık yüzünden birkaç gün bunu takman gerekecek,” diyerek Zoë’ye siyah bir göz bandı uzattı. Korsanların taktıklarından.

“Annemi aradım, birazdan gelir,” diye devam etti hemşire. “O zamana kadar dinlen.”

Yastık almak için Zoë’nin arkasına uzanmıştı ki “Ahh!” diye çığlık attı.

Az kalsın Bernard’ın üzerine çıkacaktı.

Hemşire, “Üzgünüm,” diyerek özür diledi. “Bunca zamandır burada mıydın?”

Hiç umut yok, diye düşündüm. Bu iş, sandığımdan çok daha zor olacak.

Elli İkinci Bölüm

BEBEK BERNIE'NİN İLK ANLAMLI CÜMLESİ

Bernard'ı okuldan sonra bir buket karahindibayla Zoëlerin evine gitmeye ikna ettim. Heyecandan çiçeklerin saplarını titretiyordu. Hoş bir davranış olacaktı, özellikle de Bernard (tamam, *ikimiz*) ilk özür girişimini mahvetmişken.

Zoë, “Yine mi sen?” dedi. Birisi göz bandını görür diye korktuğu için itiraz etmesine rağmen, annesi onu kapıya gelmeye ikna etmişti.

“Yine özür dilememeye mi geldin?” diye sordu.

Bernard orada dikilmiş Zoë'ye bakıyordu. Onu dürttüm.

Bana kötü kötü bakarak, “Ah,” diye fısıldadı. Sonunda cesaretini toplayıp elini cebine soktu ve göz bandını çıkardı. Geçen Cadılar Bayramı'nda giydiği kostümün parçası olan siyah plastik banttı. Bernard gözlüğünü

çıkartıp bandı sol gözüne yerleştirdi ve gözlüğünü üzerine taktı. Sonra ellerini TA-DA! dercesine aptalca açtı.

Zoë'nin, onunla alay ettiğini düşünerek Bernard'ı yumruklayacağını sandım. Ama sağlam gözünde bir pırıltı belirdiğini gördüm. İşe yaramıştı. Sorun çözülmüştü. Sıkıntı kalmamıştı. Bir gün bu sevimli çift hakkında soneler yazılacaktı. Yazılmazsa da bu işi ben üstlenecektim.

Zoë, Bernard'ın elini tutup, "Gel, tuhaf şey. Projeme yardım et," dedi.

Bernard, Zoë'yle içeri girerken arkasına dönüp bana her şeyi anlatan bir bakış attı: Sonunda onu gören biri olmuştu.

Ve korkuyordu. Bu yüzden kendimi fazlalık gibi hissetsem de onunla gitmeye karar verdim.

Zoëlerin evinin arka bahçesinde etrafı çiçekler ve taşlarla çevrili bir havuz ile küçük bir şelale vardı.

"Çok havalı," diye belirttim. "Kim Hindistan cevizi suyu ister?"

Bernard'ın söyleyebileceği bir şeyler düşünüyordum. Kader, talih ve topu atışıyla ilgili. Ama Bernard bir anda gerçekten konuştu. Kendi kendine. Kendimi

kuklası ayaklanıp dans etmeye başlayan bir kuklacı gibi hissediyordum.

“Pırıltılı ne kadar da bir şey bu böyle?” diye sordu.

Evet, cümleyi *doğru* kuramamıştı. Yine de iyi denemeydi.

Zoë, “Ah, yetenek yarışmasında arkadaşlarımla dans gösterisi yapacağız,” diye açıkladı. Her yeri üst üste dikilmiş yeşil payetlerle kaplı şapkayı gösterdi.

Bernard, “Denizkızı kuyruğuna benziyor,” dedi. “Pek çok insan bilmez ama göz bandı takanlar deniz kızlarını görebilir.”

Harika. Müthiş. Bernard sonunda bir kızın yanında ilk doğru düzgün cümlesini kurmuştu ama çılgınca bir cümleydi.

“Şey, deniz kızları mı?”

“Evet,” dedi Bernard. “Sağlam gözünü kaparsan onları görebilirsin.”

Zoë güldü. Uzanıp sağlam gözünü kapayınca gözlerime inanamadım.

Bernard, “Deniz kızları sizin havuza benzer bir yerde yaşar,” dedi. “Tabii onlar evlerini balina kemikleri ile gemi enkazlarından artakalan parçalarla yapar. Denizatlarıyla satranç oynar, balık pullarından pelerinler giyer, yosundan yataklarda uyurlar.”

Onu dinlerken havuzun kenarından su sıçramasına benzer bir ses duyduğumu sandım.

Bernard, "Geceleri," diye devam etti, "gece lambası olarak elektrikli yılan balığı kullanır ve ateş yakarlar. Duman mercanlardan yapılmış bir bacadan çıkar."

Zoë, "Bir dakika," diyerek lafını böldü.

Kendini Bernard'ın hikâyesine kaptırmıştı. "Suyun altında yaşıyorlarsa nasıl oluyor da ateş yakabiliyorlar?"

Bernard, "Bunu onlara sormalısın," dedi.

Zoë ile ikimiz, gözlerimizi açtık.

Şey, ışığın bize oyun oynadığını biliyordum. Büyük ihtimalle payetlerin yapıştırıcısını fazla kokladığımızı da. Ama bir an Zoë'nin havuzunun rengi koyulup deniz mavisine döndü. Birkaç çiçek ve taşın yerini bir göletle deniz kızlarının biraz suda biraz da güneşin altında durdukları bir şelale aldı. Su sıçratarak dalıyorlardı ve sesleri suyun sesine karışıyordu.

Sanırım konu hayal gücüne geldiğinde, Bernard bir sihirbaz olabilirdi.

Elli Üçüncü Bölüm

GİZEMLİ YÖNLER

O gece Bernard uyuduktan sonra yürüyüşe çıkıp düşünmeye karar verdim. Denizkızları olayından sonra Bernard'ın yalnızca korkak ya da utangaç olmadığını, okul oyunlarında yan rolleri kasıtlı olarak seçmediğini fark ettim. Aslında kendi dünyasında yaşıyordu. *Bernie'nin Dünyası*. Bu yüzden arılar ve kuşlar üzerine konuyordu. İçinde bal nehirleri ve çiçekten bir kalp taşıdığı kocaman bir dünyası vardı. Bernard tıpkı bir kapalı gonca, içinde bir ağaç olan meşe palamudu, henüz duyulmamış bir şarkı gibiydi.

Aslında birinin başkalarının göremediği yönlerini görmenin *o kişiye* hayranlık duymanızı sağlayacağını fark ediyordum. Şarkı uydurduklarını ya da aynada yüzlerine komik ifadeler verdiklerini görmenin; bir ağacın yaprağına beşlik çaktığını, görünmeyen bir iplikten sarkan yeşil tırtılı izlemek için durduğunu, gerçekten farklı,

yalnız olduğunu ve bazen geceleri ağladığını görmenin. Onları, *gerçek* kişiliklerini görünce, herkesin muhteşem olduğunu düşünmekten kendini alamıyordun.

Sanırım *herkese ben de* dâhildim.

Peki, benim ne özelliğim vardı? Sanırım kendin hakkında bu tür şeyleri bilemiyordun. Kendine, başını eğip daldan ibaret olduğunu düşünen bir çiçek gibi, sana özel olanı göremeyecek kadar yakın olduğun için belki de. Sanırım önemli olan özel olduğundan şüphe duymamak. Özelsin. Ve yakınındakiler sen fark etmesen de bunu birçok şekilde görebilir.

Ayaklarım beni daha önce İsimsiz Hayaliler Toplantısı için birkaç kez geldiğim oyun evine getirmişti. Beni tanıyıp tanıyamayacaklarını merak ettim. Neye benzediğimi sormamıştım. Bernard'a yardım etmekle o kadar meşguldüm ki tamamen aklımdan çıkmıştı.

Pembe plastik kapıyı aralayarak sessizce, "Merhaba?" dedim. "İsimsiz Hayaliler hâlâ burada mı?"

"Hayali olayım ya da olmayayım, yalnızca hissettiğim kadar görünmezim."

Grup, bu sloganı tekrar ettikten sonra arkada bir sandalyeye oturup ön taraftaki kimseyi göremesem de ilk konuşmacıyı dinlemeye başladım. Konuşmacı çok

kısa boylu olmalıydı. *Zavalılık, görev değişikliği formuna yanlışlıkla peri ya da cüce yazmış olmalı*, diye düşündüm.

Küçük hayalî, “Yani başta çok zordu,” dedi. “Ama sonra bir gün tüm dünyayı gezebileceğimi fark ettim. Rüzgârla Amazon’a sürüklenebileceğimi, Eyfel Kulesi’nin tepesine çıkabileceğimi, bir maymunun tüylerine yapışıp en yüksek ağaçlarda yaşayabileceğimi. Ne de olsa şanslı bir kovboyum.”

Diğer üyeler onu alkışlayıp duygularını paylaştığına çok memnun olduklarını söylediler. Ben de memnundum ama başka sebepten. Konuşmalar bittikten, kurabiyeler yenip meyve suları içildikten sonra, küçük hayalînin yanına gittim.

“*Kovboy Kız?*” diye sordum. “Kovboy Kız, sen misin?”

Elli Dördüncü Bölüm

İNCECİK BİR TÜYÜN ÜZERİNDEKİ DÜNYA

“Sen... sen...” diye kekeledim. Doğru kelimeyi bulmaya çalışıyordum.

“İncecik bir tüyüm,” diye cümlemi tamamladı.

“Şey, evet,” dedim. “Yani tam olarak nesen? Karahindiba tohumu mu? İplik tiftiği mi? Kim böyle bir şey hayal eder ki?”

“Adı Marcel. Altı yaşında. Bir tüyün üzerinde minicik bir şehir olduğunu keşfeden bir fille ilgili bir kitap okuyormuş. O da bir tüyü olsun istemiş, böylece beni hayal etmiş.”

“*Formuna* ne yazdığını merak etmekten kendimi alamadım,” dedim.

Kovboy Kız, “Aslında form doldurmadım,” dedi. “Rüzgâr nereye götürürse dedim.”

Oyun evine doğru rüzgâr esince Kovboy Kız birkaç dakikalığına savrulup tekrar yanıma kondu.

“Haklıymışsın,” dedim ve ikimiz de güldük. “Aslında seni tanıdığıma hâlâ inanamıyorum,” diye ekledim.

“Hop,” dedi. “Seni bir sosis köpekken bile tanımıştım, değil mi? O kadar da zor değil. Bakman yeterli. Bunun gerçek insanlar için de geçerli olduğunu fark ettin mi? Biri yetmiş yaş yaşlansa bile onu tanıyabilirsin. İşin sırrı gözlerde.”

Bernard’ın gözlüğünün arkasına saklanmış gözlerini düşünmeye çalıştım ve Merla’nın enerji dolu bakışlarını. Hiç zorlanmadım. Fleur’ün gözlerini hayal etmeye çalıştığımda görüntü biraz bulanıktı ama Kovboy Kız haklıydı... Bir an düşündükten sonra hatırladım: Mavi ve yeşil tonlarıyla, altın sarısı pırıltısıyla göleti andırıyordu; sanki içinden her an bir balık fırlayacakmış gibiydi.

Kovboy Kız, “Gitmeden önce sana bir eşyani vermek istiyorum,” dedi.

“Eşyam mı? Benim hiçbir şeyim yok ki. Yeni bir çocuğun arkadaşı olurken yanında hiçbir şey götürmuyorsun.”

Kovboy Kız, masaya doğru süzülüp bir peçetenin yanında durdu. Onu takip edip peçeteyi kaldırdım. Altında ne olduğunu görünce nefesim kesildi.

“Bunu almak için bir anlaşma yapmam gerekti,” dedi.

Fleur'ün bir zamanlar bana verdiği ve Öd Koparan'ın sonsuza kadar geri vermeyeceğini düşündüğüm pusula orada, masanın üzerinde duruyordu. Şimdi anlıyordum ki değerini bilmediğin için kaybettiğin bir şeyin sana dönmesi, çok küçük bir ihtimaldi. Pusulayı aldım. Gerçek sihrini şimdi anlıyordum. Bana kaybettiklerimi hatırlatıyor, anın tadını çıkarmam gerektiğini çünkü onu da yitirebileceğimi söylüyordu.

Elli Beşinci Bölüm

YENİLGİNİN AYAK SESLERİ

Ertesi gün kahvaltıda, “Bernard, yetenek gösterisine katılmamız gerektiğine karar verdim,” dedim.

Bernard kahvaltı gevreği kaşığına üzerinde kıyamet kopuyormuş gibi gözlerini hiç kırpmadan bakmakla yetindi.

“Beni duydun mu?” diye sordum.

“Hayır,” diye cevap verdi.

“YETENEK GÖSTERİSİNE KATILIYORUZ DEDİM!” diye bağırdım.

Bernard kulaklarını kapayarak, “Seni *duydum*,” dedi. “Hayır, asla yetenek gösterisine katılamam demek istedim. Bana bir baksana!”

“Harika görünüyorsun,” dedim. “Tişörtün yeni mi? Hep çizgili giyinmelisin, dostum.”

“Hayır,” dedi Bernard. “Yani benim yeteneğim yok ki. Hem de hiç. Yürürken bile takılıp düşüyorum. Bir

keresinde ip atlarken neredeyse ölecektim. Kelebeklere alerjim var.”

“Bence bunların hiçbiri yeteneksiz olduğunu göstermez,” dedim ve “Gerçekten mi? Kelebeklere alerjin mi var? Neyse,” diye ekledim. Elimi sallayarak, “Düşün bakalım. Enstrüman falan çalabiliyor musun?” diye sordum.

“Kuzenim bir keresinde koltuk altından osuruk yastığı sesi çıkarmayı öğretmişti. Dinle bak...”

“Tamam, tamam. Sana inanıyorum,” dedim. “Arkadaşlığı güçlendirecek bir deneyim gibi geliyor kulağa. Hokkabazlık yapabilir misin? Tabak çevirmek, alev sopası döndürmek gibi?”

“Hayır, hayır. Daha önce hiç denemedim ama yapmak isterim.”

Bu iş, tahmin ettiğimden daha zor olacağı benziyordu. İkimiz de yenilgiyle yere çöktük. Bu sırada cebimden bir ses geldi ve Kovboy Kız’ın bana geri verdiği pusulayı çıkardım.

Bernard, “O ne?” diye sordu.

“Sözde sihirli bir pusula. Muhteşem Maurice’in gösterisinden kalma. *O kadar da* muhteşem değildi ama sanırım yaşlı bir adama göre oldukça komikti.”

Kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez kafamda nihayet bir ampul yanmıştı.

Bernard’a, “Yeteneğinin ne olduğunu biliyorum,” dedim. Bir kılık değiştirme hocası ya da kötü kalpli bir dâhi gibi çenemi ovuşturdum.

“Evet, evet,” dedim. “Haaaarika.”

Bernard yutkunarak, “Yenilginin ayak seslerini duyar gibiyim,” dedi.

Elli Altıncı Bölüm

ŞAŞIRTICI BERNARD

Ne derler bilirsiniz: En yakın arkadaşınızı istemediği bir şeyi yapmaya zorlarken zaman hızla akıp gider. Okulun yetenek gösterisinin yapılacağı gece de göz açıp kapayıncaya kadar gelip çatmıştı.

Bernard'a, "Kendini sihirli hissediyor musun?" diye sordum.

Sahne arkasındaydık. Bernard pelerin giymiş, sihirbaz şapkası takmıştı. Ben de pullu pantolon ve yelek giymiştim. Harika görüldüğümüzü düşünüyordum, tabii Bernard'ın yeşilin bir tonundan diğerine dönen yüzünün parıltılarımla hiç uyuşmadığını görmezden gelirsek.

"Endişelenme," dedim. "Bir oda dolusu insan ve birkaç hakem var, o kadar. Ve bak, sıradaki kim? Göz bantlı Zoë. Onun da gösteride olduğunu unutmuşum."

Bernard'ın yüzünün rengi yeşilden griye döndü. Zoë'nin grup arkadaşlarıyla dansını izlemeye başladık

ve gösterinin yarısında kavgaya tutuşup sahneden indirilinceye kadar izlemeye devam ettik. Sonrasında sahneye bir metal grubu, bir şair ve performansları yine kavgayla sonuçlanan üç dans grubu çıktı.

“Şu tuhaf kavgalar hoşuma gitmeye başladı,” diye fısıldadım Bernard’a. “Ah, bak, sıra bizde.”

Sunucu elindeki karttan, “Şimdi karşınızda, Sihirbaz Şaşırtıcı Bernard ile yakışıklı asistanı!” diye okudu.

Biz dolabı sahneye iterken ilk sırada oturan Bernard’ın babası ile kenarda oturan Zoë dâhil herkes alkışlıyordu.

Bernard, “İlk numaramda,” diye fısıldadı, “asistanımı yok edeceğim.”

Salonun arka taraflarından biri, “Ne?” diye bağırdı. “Biraz sesli konuş, evlat, duyamıyorum!”

Bernard daha yüksek sesle, “Dedim ki şimdi asistanımı yok edeceğim!” diye tekrarladı.

Bernard’a dirsek attım.

“Yakışıklı asistanımı,” diye düzeltti.

Kalabalıktan fısıldaşmalar ve homurtular yükseldi.

Ne asistanı?

Kimseyi görüyor musun?

Çocuk delirmiş.

Her zamanki gösteriş ve zarafetimle dolaba girdim. Bernard kapağı kapadı. Abartılı ve tuhaf bir şekilde elini kolunu sallayıp birkaç kez “Hokus Pokus!”, “Abra Kadabra!” diyerek dolabın etrafında döndü. Sonra da kapağı açtı ve...

Boş dolabı gözler önüne serip, “Ta-da,” dedi.

Salon o kadar sessizdi ki yavru bir farenin hıçkırığını ya da bir pirenin kaşındığını duyabilirdiniz. Daha önce ağızları açık kalmış bu kadar çok insan görmemiştim hiç. Alınları da şaşkınlıkla kırıışmıştı.

Ama sonra aniden arka sıradan bir kıkırtı duydum. Daha doğrusu kahkahaydı. Ve sanırım bulaşıcıydı çünkü göz açıp kapayıncaya kadar salonun her yerinden kahkahalar duyulmaya başladı ve gülüşmeler mükemmel bir melodi gibi arttıkça arttı.

Bernard’ın görünmez asistanını ikiye böldüğü bir sonraki numarasını da alkışladılar.

Görünmez beni beyin gücüyle havaya kaldırırken güldüler. Vücudumu gümüş çemberden geçirirken kah-

kahalara boğuldular. Hayalî başıma kılıç saplayınca
gölmekten yarıldılar.

Komedi ustası! diye bağırdılar.

Şimdiye kadar izlediğim en komik gösteri!

Şaşırtıcı Bernard kazanmalı!

Elli Yedinci Bölüm

VE SEVİMLİ ASİSTANI

Gösteriden sonra bazılarının o geceye kadar adını bile bilmediklerinden emin olduğum arkadaşları Bernard'ı tebrik etti.

Profesyonel komedyen olmalısın, dediler.

Bu kadar iyi bir fikir nasıl aklına geldi, diye sordular.

Öğle yemeğinde bizim masaya oturmaya ne dersin?

Sonra işler daha iyiye gitti.

Pazartesi günü futbol maçında Bernard sondan dördüncü olarak takıma seçildi. Sondan dördüncü! Normalde hiç seçilmediği için büyük bir gelişmeydi bu. Ve Bernard maç boyunca ne çalıların arkasına saklandı ne de yeşilliklere sığınmaya ihtiyaç duydu.

Salı günü Bernard sene başından beri ilk defa derste elini kaldırıp Idaho eyaletinin başkentinin neresi olduğunu söyledi. Öğle yemeğinde yalnız oturmadı; okul otobüsü Bernard'ın evine vardığında arkadaşım o ana

kadar herkesin ilgisini çekmeyi başardığı için şoför onu indirmeyi unutmadı.

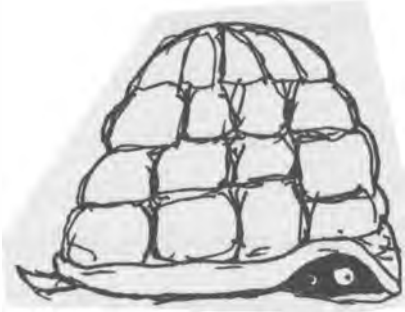
Çarşamba günü, iki gözüyle daha da tatlı görünen Zoë, Bernard'a yıl sonu balosuna gidip gitmeyeceğini sordu. Bernard büyük ihtimalle uğrayacağını söyleyince Zoë nasıl karşılık verdi dersiniz? *Orada görüşürüz. Orada görüşürüz!* Bu, dördüncü sınıflar için nişanlanmakla eş değerdı.

Perşembe günü müdür, Bernard'a gösteride birinci olduğu için kazandığı kupasını takdim etti. Kupanın önündeki küçük altın plakada *Şaşırtıcı Bernard* bile yazıyordu. Altında ise şimdiye kadar gördüğüm en güzel üç kelime vardı: *Ve Sevimli Asistanı*. Ünlüydük! Şansımız dönmüştü!

Her şey harikaydı.

O kadar harikaydı ki cuma günü geldiğinde üzücü gerçeği fark ettim: Gitme zamanım gelmişti.

Görünmez çocuk görünür olmuştu. Hayalet gibi etrafta dolanmıyordu artık. Ya da oyunlar sı-

rasında saklanmıyordu. Ya da dışlanmıyordu. Çünkü artık onu *görüyorlardı*.

O yüzden yola koyuldum.

Kendimde Bernard'a veda edecek cesareti bulamadım.

Kalmamı isteyeceğinden emindim. Ve bunu söylerse kalacağımdan. Bernard başını kabuğundan yeni yeni çıkarmaya başlayan bir kaplumbağa gibiydi. Yanında kalırsam en ufak korkusunda bana sığınırđı. Bernard'ın saklanması kesinlikle istemiyordum artık. Birinin hayatını değıştirdiğim için birazcık olsun görünür hale gelmenin haklı gururunu sonuna kadar yaşamak istiyordum. Evet, Görev Değışikliği Müdürlüğü'ne tekrar gidip durumu açıklayacaktım ve onlar da beni yeni bir eve yollayacaklardı.

Bernard'ın kupasını parlatıp arkadaşlarıyla güldüğünü görünce, bir sürü iyi numara yaptığını fark ettim ama yalnızca biri onu muhteşem yapmıştı: Şaşırtıcı Bernard, sonunda kendini görünür kılmıştı.

Elli Sekizinci Bölüm

SEKİZ YÜZ MİLYAR YENİ YILDIZ

Böylece bilinmeyene doğru yola çıktım. Yeni bir göreve. Haritam'a çizeceğim yeni bir yere.

Bernard'ın da bir haritası olduğunu düşündüm. Onunki, gerçekten özel olanlardan biriydi. Hani baktığınızda boş bir kâğıt parçası gibi görünen ama süper güçlü şifre çözücü gözlük takıp yakından incelediğinizde her şeyi görmeye başladığınız cinsten. Denizkızı göletlerini, büyücü dağı ve evet, henüz ismi bile olmayan renkleri Bernard'ın Haritası'nda görebilirdiniz.

Gidecek başka yerim olmadığından doğrudan Görev Değişikliği Müdürlüğü'ne gittim. Form doldurmak istemediğimi söyledim. Hiçbir soruya cevap vermedim. Hatta daha etkili olsun diye kâğıdı buruşturup, *beni en çok ihtiyaç duyulduğum yere gönderin*, diye düşündüm. Boş bekleme odasında bekledim, sıra bana gelince her şeye

hazırlıklı bir halde yeni hayatıma gitmek için küçük kapıdan geçtim.

Ama ilk yolculuğumda başıma gelenleri unutmuştum. Form doldurmadığınızda boşluğa gönderiliyordunuz. Karanlığa. Beklemek için. Çok, çok uzun süre bekleyebilirdiniz.

İşte kendimi tam da orada buldum.

Saklambaç oynuyormuşum gibi yapmaya karar verdim. Karanlığın dışında birçok şey yaşandığını hatırlattım kendime. Hepsini hayal ettim.

Sen bu oyuncak sandığındayken bir milyar altmış dört milyon bebek doğdu, diye düşündüm. Ayrıca sekiz bin beş yüz seksen altı tür yok oldu; dört yüz seksen volkan patladı; bin iki yüz insan başlarına Hindistan cevizi düşünce öldü; dört yüz on altı pazartesi geçti ve salı, çarşamba, perşembe ve cuma; Ay, Dünya'nın etrafında yüz dört kere döndü; galakside sekiz yüz milyar yeni yıldız doğdu.

Ama benim için hiç yeni yıldız yoktu. Sadece karanlık vardı. Ve karanlıkta sürüklenmeye başlamıştım.

Her şey yok oluyordu.

Sanki anılarım kumdandı ve yanlışlıkla suyun yanında bırakılmışlardı. Havaya karışıyor, soyutlaşıyor,

görünmez oluyorlardı. Gitmelerine engel olmak için ne yapacağımı bilemiyordum.

İlk olarak adımın gidişini izledim.

J büyük bir baloncuk gibi süzüldü. *A, C, Q, U, E* ve *S* peşinden gittiler. *P-A-P-I-E-R*'nin kaybolması biraz daha uzun sürdü. Önce mürekkep bulandı sonra da harfler parçalara ayrılıp havada yüzmeye başladı. *E*'nin çatal ağzı *P*'nin ay şeklindeki kıvrımına geçmişti ve öylece tango yapar gibi gözden kayboldular. Çizdiğim haritaların, en sevdiğim şarkıların ve tanıdığım, sevdiğim, değer verdiğim insanların gitmesine izin verdim. Güle güle Fleur'ün nezaketi, annemin sabrı ve babamın merakı; güle güle Pierre'in yaratıcılığı, Merla'nın kocaman kalbi ve Bernard'ın cesareti; hoşça kal Kovboy Kız'ın maceracılığı, Kokuşmuş Çorap, Bay Zavallı ve diğer hayalîler; güle güle arkadaşlarının mutluluğunu kendilerinininkinin üzerinde tutmaları. Tüm bu anılar yüzgeçlerini çırpmaya başlayıp imkânsız, görünmez, hayali bir uçan balık sürüsü gibi yüzmeye başladılar.

Artık gerçekten, tamamen yalnızdım.

Kendine dair bildiğin her şey gittiğinde senden geriye ne kalır?

Sana kim olduğunu hatırlatacak kimse ya da pişmanlık duyacağın veya içini ısıtan anıların kalmadığında?

Daha önce neye benzediğini bile hatırlayamazsan nasıl görürsün? Hangi şekli alırsın?

Hiç hatıran olmazsa geceleri rüyada ne görürsün? Hiçbir şarkıyı hatırlayamazsan hangi notalar aklına takılır?

Her şey gittikten sonra orada, karanlıkta, kendimi görmeye çalıştım. Belirli bir şeklim yoktu tabii ki ama umursamadım. Görünüşün hiçbir önemi olmadığını öğrenmiştim. Peki neydim? Anılarım kaybolmuş olabilirdi ama tanıdığım insanlar benim birer parçamdı. Beni ben yapanlardı. Bu yüzden sırf kendim olarak onları da yanımda taşıdığımı fark ettim. Nezaketlerini, cesaretlerini ve fedakârlıklarını. İnşa etmeme yardım ettikleri o yere gitmek için ne haritaya ne de pusulaya ihtiyacım vardı. Böylece içimdeki evi dayayıp döşedim; kahkaha ve ışıkla, sevgi ve aileyle. Çiçek kokularıyla kaplı gökyüzünden geçerek oraya vardığımda bunca zaman çok ama çok uzak kaldıktan sonra evde olduğumu anlayacağımı hayal ettim.

Elli Dokuzuncu Bölüm

TÜYLER, KANATLAR VE YEŞİL PULLAR

Uzun zaman sonra karanlık sona erdiğinde ne gördüğümünden emin değildim. Daha önce aydınlıkta bulunmuş muydum yoksa sadece bunun hayalini mi kurmuştum?

Bir çocuk odasıındaydım. Daha önce gördüğüm odaların bir araya gelmesiyle oluşmuş gibi görüldüğü için rüya gördüğümü sandım. Ahşap zemin gıcırdadı, uzaktan bir köpeğin havlaması duyuldu. Havada yeni yıkanmış çamaşır, çam ve sonunda özgür olmanın kokusu vardı.

Açık pencereden içeriye dolan rüzgâr perdeleri havalandırıp dans ettiriyordu. Kulağa aptalca gelecek belki ama o an sanki gözyaşı döküyordum. Dans eden perdeler hep bu kadar güzel miydi? Ya gıcırdayan döşemeler, havlayan köpekler ve içeriye süzülen güneş ışığında uçuşan toz? Sanırım *her şeyden* uzak kalmak *her şeyin* kıymetini anlamamı sağlamıştı.

Neredeydim? *Neydim?* Pencereden dışarı çıkıp çimlere basınca bacaklarıma baktım. Canlı, parlak, zümrüt yeşili pullarla kaplıydılar. Boynuma dokununca da sakala benzer tüyleri hissettim. Arkama doğru baktığımda şaşkınlıkla *kanatlarım* olduğunu gördüm.

Kaslarımı esnetince kanatlarım hareket etti.

“Acaba,” deyip ayaklarımı yerden kestim. İnanmayacaksın ama uçabiliyordum. Nasıl uçulacağını hep biliyor muydum yani? Unutulamayacak kadar sıra dışı bir yetenektir.

İşi çabucak kavradım ve havada yükseldikçe yükseldim.

Uçarken üzerinde inekler otlayan altın sarısı tarlalara ve evsiz, çitsiz yeşil tepelere baktım. Yeşillik yerini kuma ve kum tepeciklerine bıraktıktan sonra suyun karşısında beliren evlere ve yollara baktım. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama hava kararırken içimde bir pusula varmış gibi uçmaya devam ettim.

Sonunda bir şekilde, varmam gereken yere geldiğimi anladım.

Aşağıda bir sokak görüyordum. Hayattaki birçok şey gibi o da başladığı yerde bitiyordu. Biraz sesli olsa da bu sakin mahalleye yavaşça iniş yaptım. Sokak ta-

belasında Kiraz Sokağı yazıyordu. Güneş yeni batmıştı ve aileleri bütün çocukları eve çağırıyordu.

Zihnim siyah beyaz bir çizimmiş gibi hissediyordum ve bir anda her şey renklenmeye başlamıştı. Önümdeki

sarı eve, kırmızı posta kutusuna, mor çiçeklere baktım. Verandanın ışığından sıcaklık yayılıyordu. Dünyanın son korunaklı yerine bir davet niteliğindeydi sanki.

Bu ışığı biri benim için açık bırakmış, diye düşündüm.

Altmışıncı Bölüm

EVE HOŞ GELDİN, JACQUES PAPIER

Sıcak ışığın eşliğinde evin merdivenlerinden yukarı çıktım. Verandanın soyulan boyası tanıdıktı ve bir ağacın gövdesine kazınmış *J* ile *F* harflerini görünce donakaldım.

Daha önce buraya gelmişim, diye düşündüm. Çok uzun zaman önce.

Tam sinekliği açmak üzereydim ki bir hırlama duydum. Aşağı baktığımda o güne dek karşılaştığım en yaşlı köpeği gördüm. Gövdesi uzun, bacakları kısaydı ve göbeği yere sürtünüyordu. Gri tüyleri karmakarışık ve bakışları yaşlılıktan donuklaşmıştı. Beni gördüğüne sevinmediğini belli eder şekilde hırlasa da onunla eski arkadaşlar olduğumuzu hissediyordum.

En azından eski düşmanlar.

“Ona aldırış etme.”

Başımı kaldırıncı yedi sekiz yaşlarındaki bir kızın sinekliğın arkasında durduğunu gördüm. Saçları kızıldı, gülümsediğinde gözlerinin içi gülüyordu.

“Adım Felice,” dedi. “Seni içeri davet ederdim ama sığabileceğini sanmıyorum.”

Bu yüzden beni evin arka tarafına götürüp bana dondurmalı gazoz dediğı bir içecekpe peynirli ay tostı ikram etti. Yemeğimi yerken etrafa bakındım. *Burada oyun oynamıştım*, diye aklımdan geçirdim. Bu bahçedeki yaprakların üzerinde zıplamış, haritalar çizmiş ve bir sürü oyun uydurmuştum. Ama ne zaman? Kiminle?

Arka kapı açılınca Felice gibi kızıl saçlı bir genç kız dışarı çıktı.

Felice diğerkızı, “Haklıydın,” diye fısıldadı. “Bir arkadaş hayal ettim ve gerçekten *geldi*. Sanırım burada *uçuyordu*.”

Kolunu kardeşinin omzuna dolayıp, “Ah,” dedi kız. “Uçan bir arkadaş. Çok özel bir durum. Neye benziyor?”

Felice, “Onu göremiyor musun?” diye sordu. “Tam şurada. Dev gibi!”

“Hayır,” dedi kız. “Benim yaşımdaki insanların hayali arkadaş olamaz.”

“Yarı dinozor yarı balık gibi görünüyor,” diye tarif etti Felice. “Ve dondurmalı gazoz içip peynirli ay tostunu yiyor ama en sevdiği yiyecek, toz gibi görünen yıldız kümecikleri.”

Büyük kız, “Ah!” dedi. Şaşırmış görünüyordu ama hemen sonra yine gülümsedi. “Onun ne olduğunu biliyorum,” diye devam etti. “Ringa Dinozor.”

Felice bir an düşündükten sonra ablasının her zamanki gibi haklı olduğunu gösterircesine başını salladı.

Sonra “Ona bir isim vermeliyiz,” dedi.

Ablası, “Bence bir ismi vardır,” dedi.

Beni göremediğini söylemesine rağmen yanıma gelip yemin ederim ki tam gözlerimin içine baktı.

O an, bu kızın bakışlarında tanıdık bir şeyler olduğunu anladım. Gölü andıran mavi yeşil gözlerinde altın rengi güneş ışığı parılıyordu. Bir balık aniden sudan fırlayıverecekti sanki.

Bu gözleri tanıyordum. İçimde bir şey kırılıp açıldı. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama başımı eğdiğimde beni göremeyen kız görünmez zümrüt yeşili pullarına yaslanıp gözlerini kapadı. O an küçük birer erkek ve kız çocuğu oluvermiştik. Birlikte sonu gelmeyen haritalar çizmişlerdi. Çocuk ormanın kaptanı, kız ise onun yol

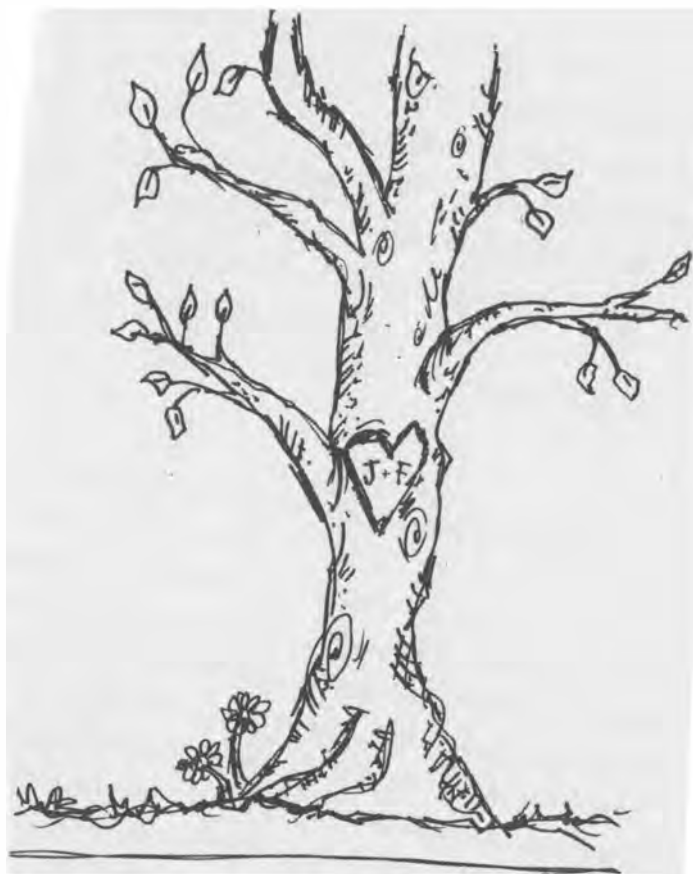
göstericisi olmuştu. Yazın sonlarına doğru, güneşin parlak ışıkları altında bir ağacın gövdesine isimlerinin baş harflerini kazımışlardı: *J* ve *F*. Küçücük ellerine sihir toplayıp gece eve döndükten sonra saçlarında çimenlerle uykuya dalmışlardı.

Kalbim o kadar büyük bir sevgiyle doldu ki taşacak sandım. Beni duyamadığını, kelimelerimin havaya karışacağını bilsem de yine de söylemek istedim.

“Fleur,” diye fısıldadım. *“Seni unutmadım.”*

“Fleur,” dedim. *“Geri geldim.”*

Tam o anda, *“Hoş geldin,”* dedi. *“Eve hoş geldin, Jacques Papier.”*

TEŞEKKÜR

Bu yolculukta hikâyemi anlatmama yardımcı olan Fleur ve Felice Papier'ye, annemle babama, Muhteşem Maurice'e, Kovboy Kız'a, Bay Zavallı'ya, Kokuşmuş Çorap'a, Ortaya Karışık'a, Görev Değişikliği Müdürlüğü'ne, Pierre'e, Merla'ya ve Bernard'a teşekkür ederim.

Son olarak Kötü Sosis Köpek François'ya teşekkür etmek istiyorum. Her iyi öyküde gerçekten alçak bir kötü karakter bulunması gerekir ve kimse senden daha 'alçak' değil.

- Jacques Papier, Anı yazarı

Emily Van Beek'e kelimelerle tarif edemeyeceğim kadar güvendiğim ve hayranlık duyduğum biri olduğu için minnettarım. Sıradışı editörüm Nancy Conescu, bu kitabın sonu bana olduğu kadar sana da ait. Lauri Hornik'e düşünceleri, rehberliği ve (korka korka) "Kitabımı kendim resimleyebilir miyim?" diye sorduğumda "Evet!" dediği için; Sarah Wartell, Josh Ludmir, Jake Currie ve Patrick O'Donnell'a komik resimlerim konusunda duydukları heyecan için teşekkür borçluyum. Son olarak Jacques Papier'nin şu sözleriyle aileme ve arkadaşlarıma teşekkür ederim:

"Bazen herkes kendini görünmez hisseder..."

Doğru. Ama sizler bunu bana çok daha az hissettiriyorsunuz.

- Michelle Cuevas, Yazar

Michelle Cuevas,

Williams Üniversitesi'nden mezun oldu ve Virginia Üniversitesi'nde yaratıcı yazarlık dalında yüksek lisans yaptı. Yazarın *Gülen Gökyüzü* adlı bir kitabı daha bulunuyor. Kitapları 20'den fazla dile çevrilen Cuevas, halen Massachusetts'te yaşıyor.

Detaylı bilgi için:

www.michellecuevas.com

2015 TIME DERGİSİ
EN İYİ 10 ÇOCUK KİTABINDAN BİRİ

Hayalî olduğunu bilmeyen hayalî bir arkadaşın
bu tuhaf otobiyografisi, *Oyuncak Hikâyesi*
hayranlarına hitap ediyor.

Jacques Papier, ikiz kız kardeşi Fleur dışında herkesin ondan nefret ettiğinden şüphelenir. Derste parmağını kaldırdığında öğretmenleri onu görmezden gelir, spor takımlarına asla seçilmez ve annesiyle babasına sürekli sofrada ona da bir tabak koymalarını hatırlatmak gerekir.

Sonunda gerçeği öğrendiğinde şaşkına döner: Jacques, aslında Fleur'ün hayalî arkadaşıdır!

Fleur'ü onu özgür bırakmaya ikna ettiğinde Jacques, kendi kimliğini bulabilmek için şaşırtıcı, dokunaklı ve komik bir maceraya atılır: Jacques Papier aslında kimdir ve nereye aittir?

"Cuevas'ın mecazlarla ve muhteşem tasvirlerle dolu, güzel bir üslupla kaleme alınmış bu kitabı, kendilerini arkadaşlarına adanmış ama onlar dışında kimsenin görmediği hayalîlerin yazgısını konu alıyor.
Buruk final için mendillerinizi hazırlayın."

Publishers Weekly

